

RUH ve MADDE

Ocak 2015 Yıl:55 Sayı:660 (KDV Dahil) 5 TL

Sanattaki İçsellik

Mehmet Can Gürsoy

Dünyaya Bağlı Ruhlar

Stephen O'Brien

Zaman-Kader Bağlantısı

Defne Atalay Özyiğit

Ana Tanrıçanın Çağrısı

Cüneyt Gültakın

ISSN 1302-0676

9 771302 067015

60

BİLYAY AKADEMİ

2014-2015

**Kendinizi bilmek, zamanı öğrenmek,
varlığınızla ruhu keşfetmek için!**

**Kendini bilmeye, 4. Yola; Gurdjieff, Ouspensky ve M. Nicoll'ün
çalışmalarına ezoterik ruhsalılık senteziyle**

Bilyay Akademi algınızın sistematik yanığından çıkacağı ve kendini bilmek konusunda yaşayan uygulamalara geçeceğiniz spiritle alandır. Kendini bilmek ve *İlâhî Nizam ve Kâinat* kitabında gösterilen hedeflere doğru birlikte yürümek istiyoruz.

**11 Ekim 2014'de başlayıp 30 Mayıs 2015'te bitiriyoruz.
Cumartesi 16.00 - 18.30 arası toplanıyoruz.
Kayıt için Saadet Er'le bağlantıya geçiniz.**

Türkiye'nin ilk spiritle kurumundan akademiye... Birleştiren bilgiyi yaşıyoruz...

1950'de MTİAD ile başlayan bilgi birikimleri yeni dönemde BİLYAY Akademi'de ulusal ve uluslararası planda insanlara ulaşıyor. Ruhtan kozmolojiye, sanattan okültizme, felsefeden ezoterizme, parapsikolojiden medyonmik fenomenlere, anımdan boyutlara, BİLYAY Akademi'ye; varlığı öğrenmeye...

SEVGİLİ OKUYUCULAR

İÇSEL HAZIRLIKLARIN hızlandığı, sonuçlandığı dilimleri yaşıyoruz. Varlıksal alanımızda her çeşit deneyim içinden birlik bilgisine, maddenin yönetilme ve bedeninin yüksek enerjilerle uyum içinde, ahenkle çalıştığı yüksek tesirlerin içindeyiz. Gelecek günler gelmiş, işini yapmaya başlamıştır. İşler kendiliğinden düzene girip, şuurlardaki hareket alanına yağarak, şuanın seçimleri ile eşleşmeye başlamıştır.

Yeni bir takvimsel yıla uzanıyoruz. Değer farklarımız varlık olanın bu okul hedeflerinin yükünü artık bırakmakla sorumlu olduğuna bilerek, yepyeni insanlarla, varlıklarla ve nesnel gerçekliğin içindeki kesişmelerle karşılaşacağız. Neden?..Yüzeysel zaman, anlatımların zamana ait duyarlılığını belirlemede yetersiz kalıyor. Başka öteki anlatıcılara ihtiyacımız var. Öteki anlatıcılar bu dönemleri, döngüleri yaşamış, deneyimlemiş varlıklar. Onlarla özgürce kendi irademizin seçimiyle yürümeye çok ihtiyacımız var.

İlâhî Nizam ve Kâinat'ın bizim için oluşturduğu alanın gerçekle birliğine ve varlıksal anlamına daha da çok ihtiyacımız var. Sevgiye, sevgi planının açılımlarına, oradaki yasaların özümüze, yola yakınlığına ve vazifeye ortak oluşunu anlamaya çok ihtiyacımız var.

Sebepler ve sonuçlar, *İlâhî Nizam ve Kâinat*'ın insanlık ailesinin şuurundaki açılımlarını hızlandırıyor. Üzerimize düşen sorumluluk bizi gereksiz detaylardan, hayat seçimimizde sadeleşmeye, arınmaya çağırıldığından dahada, daha da emin olmalıyız.

Yol yürüyenlerin, göz görenlerin, sevgi hak edenlerin gerçeği olacaktır.

Ruh ve Madde

RUH ve MADDE

Yerel Süreli Yayın

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Tülin ETYEMEZ SCHIMBERG

Teknik Sorumlu

K. Levent KOSOVA

Çeviri ve Redaksiyon

Yasemin TOKATLI

Grafik Uygulama

Gülşah ÇAPRAK

Kapak

Ferda GÜRSOY

Dizgi

Ruh ve Madde Yayınları

Tel: (0212) 243 18 14 - 249 34 45

Baskı

Arma Matbaacılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.

Maltepe Mahallesi Mevlevihane Sok. No: 2 D: 1

Cevizlibağ - Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel: +90 212 481 30 04 - 05

www.arma-tr.com

Sertifika No: 30980

ISSN 1302-0676

OCAK 2015 Sayı: 660 Cilt: 55

Bu dergi **İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma (BİLYAY) Vakfı**'nın bir kuruluşu olan **Bilyay Yayıncılık Eğitim ve Sağlık Hizmetleri Ltd.** tarafından her ay yayımlanmaktadır.

Bilyay Yayıncılık yönetim merkezi:
Hasnun Galip Sokak Pembe Çıkmazı No: 4 Daire: 6
34433 Beyoğlu İstanbul
Telefon 0212.243 18 14 ve 249 34 45
Faks 0212.252 07 18

Abone adresi değişikliği, haberleşme ve kitap siparişleriniz için info@bilyayyayincilik.com adresini kullanabilirsiniz.

Aylık Ruh ve Madde dergisi ücreti: 5 TL
Yurt dışı aylık Ruh ve Madde dergisi ücreti: 6,25 Euro
Yıllık abonelik ücreti: 60 TL
Öğrenciler için yıllık abonelik ücreti: 52 TL
Yurt dışı yıllık abonelik ücreti: 75 Euro

BİLYAY YAYINCILIK EĞİTİM VE SAĞLIK
HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Garanti Bankası Galatasaray Şubesi
Hesap No: 68 / 6295165
İBAN: TR61 0006 2000 0680 0006 2951 65

BİLYAY VAKFI ile RUH ve MADDE YAYINLARI hakkında bilgi almak ve sipariş vermek için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.
<http://www.bilyay.org.tr>
<http://www.bilyayyayincilik.com>
<http://www.bilyayakademi.net>
e-mail: bilyay@bilyay.org.tr
info@bilyayyayincilik.com

RUH ve MADDE DERGİSİ'ne abone olanlara, tüm kitaplarımızda %30 indirim yapılmaktadır.

BİLYAY VAKFI ile RUH ve MADDE YAYINLARI hakkında bilgi almak ve sipariş vermek için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.
<http://www.bilyay.org.tr>
<http://www.ruhvemadde.com>
<http://www.bilyayakademi.net>
e-mail: bilyay@bilyay.org.tr
info@ruhvemadde.com

Reklam Fiyatlarımız:
Arka Kapak (renkli) 500 USD
Ön Kapak İçi (renkli) 200 USD
Arka Kapak İçi (renkli) 200 USD
İç Tam Sayfa 150 USD
İç Yarım Sayfa 100 USD

İçindekiler

4 **Vazife Aşamasına Doğru İlerlerken** Bedri Ruhselman

İlâhî Nizam ve Kâinat' tan Seçmeler

12 **Sanattaki İçsellik** Mehmet Can Gürsoy

15 **Dinleme Hijyeni** Rebecca Z. Shafir

16 **Aşık Veysel Üzerinden İlhama Bakış** Elif Barut

21 **Akış ve Ağıt!** Fadime Çelik

22 **Öte Alemleri Bilmek** Tülin Etyemez Schimberg

1. Bölüm

30 **Tesir Olay ve Vazife** Bilgehan Meral

34 **Ana Tanrıça'nın Çağrısı** Cüneyt Gültakın

39 **Üç Beyin** Lee Van Leer

42 **Zaman-Kader Bağlantısı** Defne Atalay Özyiğit

46 **Dünyaya Bağlı Ruhlar** Stephen O'Brien

48 **Yay ve Ney** Cüneyt Gültakın

52 **Metafizik** A. Cemal Gürsoy

3. Bölüm

58 **Savaş Alanları ve Kayıp Ruh Parçaları** Marion Boon

2. Bölüm

63 **Etkinlikler**

İLÂHÎ NİZAM VE KÂİNAT'TAN SEÇMELER

Vazife Aşamasına Doğru İlerlerken

Dr. Bedri Ruhselman tarafından derlenmiştir.

ŞİMDİ, vazife aşamasına girildikten sonra oradaki yürüyüş hakkında da bazı bilgiler vereceğiz.

Vazife planı, tekâmül¹ açık bir anlayışla devam edilmeye başlanabilen bir aşamadır. Vazife planına kadar gelen otomatik, yarı anlayışlı gelişimler burada tam anlayışlı bir aşamaya girmiştir. Bunun da açık anlamı şudur: Varlıkların anlayışları bu planda tırmandıklarını söylediğimiz ışık konisi demetlerine kendi güçleriyle uyum sağlamaya başlamışlardır. Onun için vazife aşamasına aktif uyumların başladığı aşama da diyoruz. Bu aşamada ilerlendikçe anlayışların gereklere uyum alanları da genişler, yani anlayışlar, tekâmül ettikçe akan aslı zaman içinde, ruh ve evren ilişkilerine ait ilahi gereklere daha geniş çaplarda

¹ Tekâmül, sözlük anlamı olgunlaşma, gelişim ve evrim olan bir terimdir. Deneysel spiritüalizmin temel ilkelerinden biri olan tekâmül ya da ruhsal tekâmül, bu alanda ruhsal gelişim anlamında kullanılmaktadır. Kısaca ruhların madde evrenindeki görgü ve deneyimini artırarak şuurunu ve bilgisini genişletmesi olarak tanımlanır. MTİAD

uyum sağlarlar. Diğer deyişle, bütün anlayışlar bu gereklerle ve dolayısıyla birbirleriyle birleşirler ki buna da birlik hâli, yani ünite deriz. Bununla beraber, vazife planının bu ilk kademelerindeki birlik, tam olmaktan henüz çok uzaktır ama gerçekleşmeye başlamıştır. Örneğin aslı ilkenin, ruhların ihtiyaçlarıyla evren cevheri olanaklarının ilişkilerine ait sonsuz gereklerini (n) adedi gibi sonsuz bir değer olarak kabul ettiğimize göre, vazifenin ilk kademelerinde bu değerlere o kademedeki varlıkların anlayışları, henüz pek küçük çapta uyum sağlayabilmiştir. Ve anlayış hangi gereklerle uyum, yani birlik hâline geçmiş olursa orada hakikatleşir. Ve o varlık oradaki uyumun bir parçasını oluşturur. İşte bu, uyuma katılmak, uyumdan olmak demektir. Bu bilgi, vazife planının bir gerçekleşme planı olduğu ifadesinin de anlamını açıklar. İşte bu planın başlamasıyla beraber anlayışlar, evren hakikatlerine gittikçe daha büyük bir güçle nüfuz etmenin yolunu tutarlar. Yani o hakikatlerin uyumu içinde gittikçe kapsamları artar.

Aynı şekilde, bu bilgi diğer büyük bir hakikati daha açıklar. Aynı gereklerde tam bir uzlaşma hâline gelmiş çeşitli varlıklar, o noktada birbirleriyle de birlik hâline girmişler demektir. Öyleyse vazife planının çeşitli kademelerinde, belli gereklerde birleşmiş, birlik hâline gelmiş çeşitli vazife grupları vardır. Bunlar arasında dünyada olduğu gibi realite farkları yoktur. Çünkü aslında onlar hakikatlere uyum hâlinindedirler. Orada realiteler değil, hakikatler vardır.

Bununla beraber tekrar ediyoruz, bu uyum birdenbire vazife planının bütününe kapsamamıştır. Tam ve

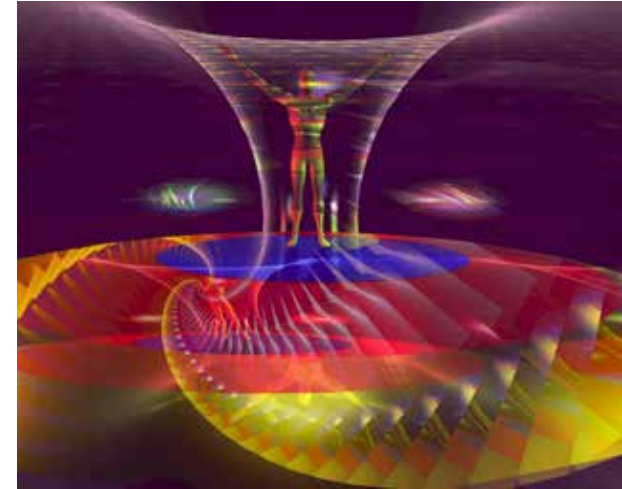
bütün uyum ancak üniteye mümkün olur ki bu da vazife planının ilk kademelerine göre henüz sonsuzluk denecek kadar uzaktadır.

*
* *

Üniteye artık realite diye bir şey yoktur. Aslı ilkenin evrendeki akışı olan aslı gerekler, kader ve zaman ilkelerinin evrendeki akışları olan kader mekanizması ve aslı zaman, oradaki anlayışlarla birleşerek birliği meydana getirirler. Orası hakikatin kendisidir. Evrenin son sınırı ve tekâmülün gerçekleşmesinin ifadesidir. Evrenin bütün yönetimi ancak buradan süzülerek yayılan tesirlerle mümkün olur.

*
* *

Vazife planının ilk kademelerinden itibaren üniteye kadar uzanan ve sonsuz görünen yolların katedilmesi de çok karmaşık mekanizmalarla meydana gelir. Bu konuda bilgi vermek için projektör sembolündeki ışık tabanının, ilk vazife planı kademelerinde bulunduğu ana dönelim. Varlıklar yukarı, bu ışık konisinin tepesine

doğru tırmanmaya başlamışlardır. Burada, belli gereklerde ortak olmuş anlayışlardan ve bu birleştikleri noktalarda onların bir tek varlık hâline girdiklerinden söz etmiştik. Böyle bir hâl vazife planının altındaki âlemde, örneğin dünyada yoktur. Çünkü insanların tam anlamıyla hiçbir hakikate ulaşmaları mümkün olmadığından insanlık, hakikatin yalnız görecelikleri içinde, yani realitelerde yaşamaktadır. Bundan dolayı dünyada ne kadar anlayış varsa o kadar realite vardır. Çünkü dünyada hakikatin kendisi değil, anlayışların çeşitli kapasitelerine göre değişen; hakikatlerin çeşitli ve göreceli görünümleri söz konusudur. Her anlayışın, böyle kendi kapasitesine göre değerlendirilecek şeyler elbette birbirinden farklı olacaktır. Bunun için dünyada hiçbir nokta üzerinde, anlayışların tam uzlaşması ve birliği mümkün olmaz. Bu ancak vazife planından itibaren başlar.

Vazife planında başlayan bu uzlaşmalar, varlıklara birtakım işler ve vazifeler yükler ve onları -uyum alanlarının genişliğine göre- birtakım yükümlülüklerle tabi kılar. Onlar bu yükümlülükleri yerine getirirken gösterecekleri liyakatlerin derecesine göre uyum alanlarını daha çok genişletirler ve anlayışsal zaman ve mekânın geniş olanakları içinde, üniteye doğru yükselen vazife planı

kademelerinin üst basamaklarına tırmanırlar. Fakat varlıkların bu yükümlülükleri aşağı planlarda akıllara gelebileceği gibi, verilip

alınan şeyler değildir. Çünkü zaten hakikatle uzlaşma hâline girmek, onunla birleşmek demektir ki yükümlülük dediğimiz şeyin hakiki anlamı da bu birlikten çıkar. Öyleyse, varlıklar vazife kademelerinde yükseldikçe yükümlülükleri de yazgı mekanizması altında otomatik olarak artar. Vazife planındaki varlıklara yükümlülüğü kimse yüklemeyiz. Yeter ki onlar, bu yükümlülüklerinin -kader mekanizması karşısında- liyakatlerini arttırsınlar. Böyle olunca oradaki varlıklar da sınavlardan tamamıyla özgür değildirlen.

*
* *
Şimdi, bu yükümlülük
liyakatlerinin nasıl meydana
geldiğini

belirtelim.
Varlıkların, madde evreni içinde ve kader mekanizmasının gerekleri altında anlayış birliklerinin ilk adımına vazife planında başladığını söylemiştik ve buna da anlayışların gereklerine, hakikatlere ulaşması, gerçekleşmesi demiştik. İşte varlıkların vazife yükümlülüğünü sona erdiren zorunluluk, bu gerçekleşmeden ileri gelir. Bu gerçekleştirmeler, anlayışsal zaman mekanizmasıyla yürürler. Vazifeliler de zaten anlayışsal zaman ve mekân koşullarına tabidirlen.
Gerçekleşme -projektör sembolüyle ifade ettiğimiz- anlayışların aslı

gereklerine uyum sağlaması demek olduğuna göre, ilk gerçekleştirmeler vazife planının ilk kademelerinde başlar, yüksele yüksele üniteye son kapsamına ulaşır. Öyleyse varlıkların, evrene inen aslı ilke ışığı demetine tırmanarak yukarıya çıkması demek, o ışık demetlerinin kapsamında var olan bütün gereklerine anlayışlarının uyum sağlamaları, onun uyumuna girerek gittikçe daha geniş çapta o uyuma karışmaları demektir. Bu tırmanış ünite dediğimiz, evrenin son olanak sınırlarına geldiği zaman, o varlığın anlayışı bu ışık demetinin içerdiği bütün gereklerine uyum sağlamış, tam o uyumdan olmuş ve dolayısıyla evren parçalarına ve bütününe egemen bir durum almıştır. Yani evrenin bizzat kendisi olmuş gibi o büyük birliğe karışmıştır. Öyleyse, vazife planının ilk kademesinden itibaren varlıklar yavaş yavaş, yani aslı ilke ışığına tırmandıkça kendi buldukları noktalara kadar olan uyumları derecesinde, evren parçalarına egemen durumlara geçerler ve bu egemenlik ünite içinde tamamlanır.

*
* *

Bu yükümlülüklerin nasıl göründüklerine gelince, gerçekleşmiş anlayışlar bu gerçekleşme ile zaten hakikatlerin uygulamaları içine

girmişler demektir. Ve bu uygulamanın her biri de birer yükümlülüktür. Böylece, belli gerçeklerin uygulaması, belli anlayışların iş birliklerini zorunlu olarak sonuçlandırmaktadır. İşte bu noktadan itibaren birtakım kadrolar ve organizasyon sistemleri zorunluluğu ortaya çıkar. Onun için burada kadrolardan söz etmemiz gereklidir. Şurası bir hakikattir ki evrende ihtiyacın, tekâmül zorunluluğunun ve kader mekanizmasının dışında mümkün olabilecek bir durum düşünülemez. Keyfilik diye bir şey yoktur. Bu ilke bütün gruplar, bütün bağlantılar, bütün kadrolar için geçerlidir ve değişmez. Bundan dolayı kadrolar, evrendeki tamamlanış ve akışların yürütülmesinde etken yüksek gereklere bağlı, evrensel mekanizmalarda vazifelenmesi gereken organizasyon sistemlerinin zorunlu birer sonucudur. Her organizasyon sisteminin hangi kadro dahilinde çalışması gerekiyorsa o sistem ona göre kurulur ve işler. Öyleyse kadroların kuruluşu esas ilkelere, ana mekanizmalara uygun olmalıdır. Örneğin, daha önce söz ettiğimiz kader mekanizmasının işlemleri de belli kadrolar içinde kurulmuş organizasyon

sistemlerinin faaliyetleri ile düzenlenir.

*
* *

Üniteden süzülüp gelen gereklere göre evrende üç ana kadro vardır.

- 1 - Asli ilke kadrosunda vazifeli olan varlıkların kadro, plan ve teknikleri,
- 2 - Kader mekanizmaları kadrosuna dahil varlıkların kadro ve teknikleri,
- 3 - Asli zaman kadrosuna dahil

varlıkların plan ve teknikleri ve bunların hepsinin kendilerine özgü

realitelerinin elde edilmesi mümkün konuları.

İşte bu üç ana kadroya bağlı olarak, ruhların evrendeki tekâmüllerine ait gerekleri bütün ayrıntısıyla yerine getiren sayısız organizasyonlar ve bu organizasyonların hiyerarşik düzenlerle

birbirine bağlanmasından meydana gelen büyük organizasyon sistemleri vardır. Bunların hepsi evrende görülecek sayısız işlerde vazife planının ilk kademelerinden itibaren üniteye kadar vazifelenmiş ya da vazifelenmiş varlıklardan oluşmuştur ki bu vazifeli varlıklar kendi organizasyonları içinde, üniteden gelen yukarıda saydığımız üç genel ve eş güdümlü vazife kadrosunun ilkeleri ve direktifleri altında kıl kadar şaşmadan vazifelerini görürler. Bu vazifeler çeşitli âlemlere ait sayısız işlerdir. Örneğin, dünyaya özgü zaman istasyonları, kaba devinimsel hareketlerini yöneten istasyonlar, bireysel ve küçük grup tekâmül planlarını yöneten istasyonlar, sonunda gittikçe büyüyen, kapsamı artan ve geniş çaplardaki kütlelerin genel tekâmül atılımlarını, planlarını ve onunla ilgili madde dönüşümlerini sevk edip yöneten, yürüten istasyonlar gibi sayısız ve birbirine bağlı

organizasyonların gördüğü vazifeler vardır. Bugünkü dünyanın büyük dönüşüm faaliyetlerinde vazifelenmiş, yüksek vazife planından büyük bir organizasyonun dünya devrimine ait işleri arasında bu kitabın meydana getirilmesi yolundaki faaliyetler de bu vazifeler arasındadır. İşte böylece gittikçe kapsamı artan evren işlerinde vazifelenmiş varlıklar bir organizasyonlar sistemi, bir eş güdüm ve iş birliği ilkesi, bir hiyerarşi düzeni içinde vazife ile orantılı olarak vazifenin liyakatine uygun durumlar alırlar. Bu yürüyüş böylece tekâmül ederek düzen, sıralama ve uyum içinde evrenimizdeki ifadesiyle sezilebilen tekâmülün gerçekleştiği üniteye doğru akıp gider.

*
* *

Organizasyon sistemlerinin vazife planından itibaren kurulduğunu bildirmiştik. Aynı şekilde, ilk organizasyonun da vazife planının ilk kademelerinde başladığını söylemiştik. Şimdi organizasyonların ilk kuruluşu hakkında da gerekli olan bilgiyi vermek gerekiyor.

İnsanların, dünyayı bitirince doğrudan doğruya vazife planına geçemeyeceklerinden ve yarı süptil bir ara âlemde bir süre kalacaklarından daha önce söz edilmişti. Çünkü insanların vazife planına geçmeden önce, dünyadayken dünyanın örneğin bugünkü koşullarının gereklerine göre, henüz tamamlamadıkları bazı taraflarını düzenlemeleri gerekmektedir ki bu da onların ancak bu yarı süptil âlemde bir süre yaşamaları ile mümkün olacaktır.

Yarı süptil âleme gelince orada bütün dünya koşulları ve realiteleri

sona ermiş, ancak oranın vazifeye hazırlayıcı ve insanların eksik taraflarını tamamlayıcı yeni durumları başlamıştır. Bu eksik kalan taraf da insanların dünyadayken sezip de tanıyamadıkları sevginin orada görünecek hakiki yönüdür. Orası bir sevgi planıdır.

Bu planda, vazife planındaki vazife anlayışı henüz başlamamıştır ama niteliklerini insanların bilemedikleri oradaki sevginin uygulamaları ve yükümlülükleri içinde vazife anlayışı liyakatlerini yavaş yavaş kurucu unsurlar vardır. Doğal olarak bu hazırlıklar orada artık basit zaman

anlayışı üstündeki anlayışsal zaman tekniğine tabidirler.

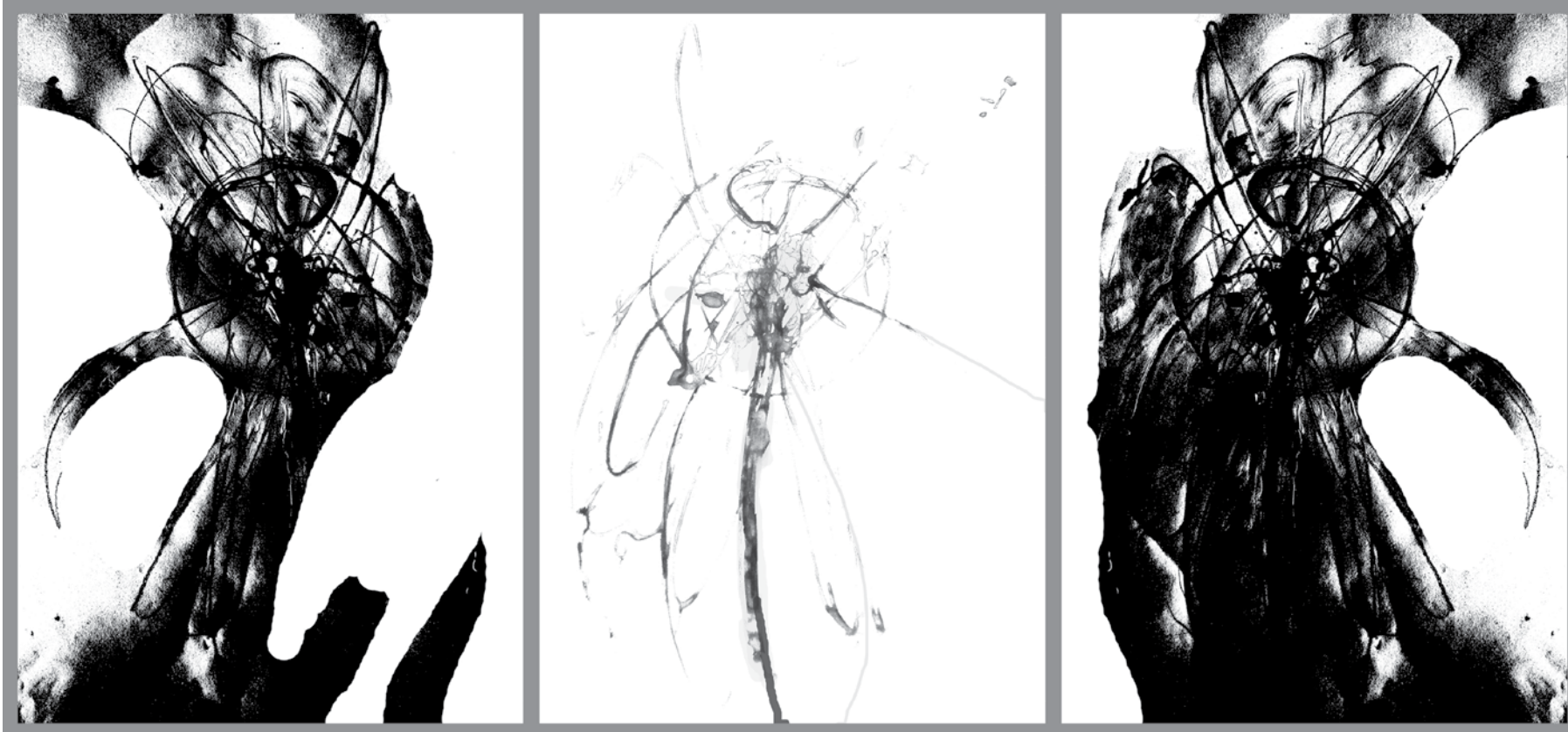
İşte yarı süptile geçen varlıklar orada bir süre geçirdikten ve yeterli derecede uygulamalarını yaptıktan sonra yavaş yavaş üçer beşer gruplar hâlinde vazife planının gereklerine ait ilk uygulamaları yapmaya başlarlar. Bu gruplaşmalardaki bağlantılara ait dünya insanların sezebileceği tek nokta, sevginin vazifeye doğru kayan türlü çeşitlemelerinin bulunacağı kavramıdır. Fakat ne bu sevgiyi, ne de onun çeşitlemelerini dünyadaki insanlar asıl anlamıyla anlayamazlar.

İşte oluşmuş küçük gruplarıyla vazife planına girişin son hazırlık uygulamalarını yapan varlıklar bu uygulamaları sırasında sessizce, belirsizce ve son derece tatlı bir akışla vazife planının ilk kademelerine kayarak geçerler ve derhal vazife planının ilk kademelerine ait işlerle vazifelenirler. Bunlar hep o küçük topluluklarını orada, yukarıda uzun uzadıya açıkladığımız uyum mekanizması yüzünden koruyarak tek bir birey hâlinde çalışan vazife planının artık vazifeli varlıkları olurlar. Orada dünyada olduğu gibi ölürek, yeniden doğarak geçişler olmadığı için bu geçiş, dediğimiz gibi uyanık ve çok tatlı izlenimlerle gerçekleşir. Yarı süptil âlemde ölüm yoktur. Çünkü oradaki maddelerin inceliği böyle şiddetli dönüşümlere gerek ve ihtiyaç hissettirmez. Bu hâller ancak, dünyamıza ait olan kaba maddeler âleminde geçerli zorunluluklardır. □

İlâhî Nizam ve Kâinat'ın günümüz Türkçesine uyarlanmış baskısından alınmıştır.

Sanattaki İçsellik

Mehmet Can Gürsoy

Resimde Deneysel Oluşlar, Olmayanların Oluşu Desteklemesi, Olana ve Olmayana Duyulan Güven...

BİR karar verir, isteğimizi bir hedefe yönlendirir ve bu isteğin yanıtının bize ulaşmasını bekleriz; buradaki “Yanıt” deneyimlerimizin nerede olduğunu ve nereye doğru akması gerektiğini gösterir, bu durum aynı zamanda “oluş” kavramının bir başka açıklamasıdır. Buradaki oluşlar iki yönlüdür; olanlar ve olmayanlar, dūalitenin kendisi. Oluşumların gereği zıtlıklar dūalitenin sonuna doğru erir ve tek bir durum haline gelir. Bu yüzden yaşamda da olan olaylar kadar olmayanların da çok büyük önemi vardır. Hatta kimi zaman olmayanın

getirdiği sonsuz olasılıklar olan şeylerin önüne geçer, bu durumda şu anın içinde ihtiyaç ne ise denge sürekli bir taraftan bir tarafa akar.

Resme doğru bu oluşları indirgeyebilmek, resim materyalinin ve

Yazı gibi görsellik te sonsuz oluşların ve katmanların potansiyel yansımaları, daha da doğrusu çağrışımları sayılabilir. Her ne kadar sezgiden kaba maddeye dönüşürken ilk anlamı eksilmiş olsa da. Her resmin sunduğu konu, vurgu ve teknik-materyal ilişkisi hassasiyet farklılıklarının bir araya gelmesiyle oluşan bir andır. Buradaki hassasiyet olgusunun dayandığı ikilem etki-tepki meselesidir. Aktarımlarda, obje, sezgi ve rüya realiteleri resmin oluşunu yönlendirir, konunun niteliği olarak kaba, ince ve süptil (sezgisel veya algı ötesi olan) anlatular, elin ve materyalin yeterliliği ölçüsünde bir yüzeyde var olur veya yok olur.

An resimlerinin oluşmasının öncesinde ve sonrasında içimizde yaşadığı doğrudur. Ancak resmin bittiği yüzeyde o an nefes almaya başlar, hissedilir olur. An, kendisini cazibeli kılarak herkesle anlamı veya anlamsızlığı paylaşır.

Bu yüzden ki görünen güçler görsellikte içe doğru biçimleşir, görünmeyen yansımalarında ise biçimler içten dışa şekil alır. Biçim kendini elden ziyade kendi oluşuna bırakır.

Ruh Portreleri

GÜZELLİK UĞRUNA Güzelliği Dönüştürmek, Saklı Ama Hareket İçindeki Güzellik...

Geçmişin, şimdinin ve geleceğin varlığı bu hareket içinde dolayışır. Bedendeki ve dünyadaki bu hareket aynı zamanda ruhun yansımaları gibidir. Ruh, olmuştur, olmaktadır ve olacaktır ama sonsuzluk içinde tek bir oluşta, “Şu an içinde” olmaktadır, ne renkler, ne türler ne de sayılar hakimdir bu oluşta.

sezgilerin görselliğe dönüşmesindeki zorluğu kale almayı gerektirir. Bu kale alışın biri de tekniklerin iç içe geçmesi ve birbiri içinde erimesidir. Resim sınırsız ölçüde materyal başkalaşmasını barındırır ve en önemlisi resim yüzeyinde bu başkalaşmalar tek bir oluş ve anda mevcuttur.

Ruh Kimliksiz kalmanın, kendini anlamının, idrak etmenin, yaşamın tam içinde olmanın, yaşamın hakkını vererek yaşamının, gözlemlemenin ve yaşamdan yeni yaşamlar çıkarmanın hazzını yaşar. Bu haz algılanamayanın hazzıdır. Bedende ise hazlar algılara dönüşür, sembol ve kavramlara doğru akar, bu, bedenli bir ruh olmanın zorunluluğudur. Resimde maddenin gücü ve yapısı “gerçek beni” tam olarak vermese de onun fikrini ve niteliğini çağırarak içindir.

Oluşlar

KARANLIKLARI ve Aydınlıkları Olan Varlığım, Özümün Yansıması. An İçinde Genişleyerek,
Dünyada Işığımı Yayan Oluşların Toplamı. Duraganlığın Acısını Çeken Bir O Kadar Da Hareket İçinde Kimliksiz Ve Nötr Olan “Ben”i Bulmaya Çalışan Güç.

OLUŞLAR, gerek resim de gerekse sezgilerde ivme kazanan varlığın kendisine dair izlerini içerir. Oluş şu an’dır. Görünmeyen görünür kılınması, sezgilerdeki görüntülerin ve bağlantıların bir araya getirilmesiyle görünmeyen kendisine has gerçeklerine ulaşılır.

Her oluşun kendiliğindenliğine göre; bir doluluk eylemi kendi doluluğunu paylaşırken, boşlukta kendi boşluğunu doldurmaya çalışır. Neticede dūalitedeki bu gidiş-gelişler sonucu algıda başka bir iz kalır; genel tablodaki öz, dönüşüm fikri.

Nötr kuvvet böylece her şeyin saf iyi veya saf kötü olmadığını, bir oluş sonrasında bir dönüşüm gerçeğinin ortaya çıkacağını haber verir. Alışıldık dūalite dengesini hem bozan hem de ona üçüncü bir kuvvet getiren harekettir nötr. Oluşlar kolektif bir deneyim paylaşımıdır. □

Ruh ve Madde Dergisi İstanbul Satış Noktaları

Bayi / Mağaza	Semt	Yakınında bulunan
Gökmen (Hülya Kurt)	Göztepe	Petrol Ofisi İstasyonu
Nihat Koyunoğlu	Kadıköy	Beşiktaş İskelesi
Erkal/Cenk Boztaş	Kadıköy	Eminönü İskelesi
Mephisto	Kadıköy	Postahane
Ergün Sartaslan	Bakırköy	İDO İskelesi
Kabalıcı Kitabevi	Beşiktaş	Büyük Beşiktaş Çarşısı
Mephisto	Beyoğlu	İnci Pastanesi
Semerkant	Beyoğlu	Erra Goppa
ArkeoPera	Galatasaray	Postahane
Kadir Tuncer	Şişli	Şişli Camii
Nezih Kitabevi		
Remzi Kitabevi		
D&R	İstanbul ve diğer illerdeki 40 şubeyi öğrenmek için lütfen sorunuz.	

Dinleme Hijyeni

Rebecca Z. Shafir

DİNLEME yeteneğinizi fiziksel bir bakış açısıyla geliştirmek için yapabileceğiniz şeyler var. Önce kendinize şu soruları sorun:

Yeterince uyuyor musunuz? Zihniniz uyanık ve zinde değilse nasıl dikkatle ve özenle dinleyebilirsiniz? Çoğumuz, verimli çalışmak ve konsantre olmak için bir gecede en az yedi ya da sekiz saat uyuruz. Power Sleep (Güçlü Uyku) adlı kitabın yazarı James Maas oda sıcaklığı ya da yediğimiz ağır bir öğle yemeği nedeniyle değil de bu koşulların bedenimizdeki uyku eksikliğini bize daha fazla hissettirmesinden dolayı toplantılar sırasında uyuya kalabildiğimizi söylemektedir. Uyurken, şuurumuz uyanıkken sahip olduğu sürekliliğe ve odaklanmaya sahip olmadığından dolayı, birçok kişi uyuduğumuzda beynimizin kapalı olduğunu düşünür. Tam tersine. Örneğin, REM (“hızlı göz hareketleri anlamına” gelen kısaltma) uykusunda, rüya görmeyle birleşen uyku hali paradoksal uyku olarak bilinir çünkü beden gevşemiş haline rağmen beyin ve solunum sistemi son derece aktiftir. REM uykusu, düşünceleri ve hatıraları zihinde tutan sinirsel devreler meydana getirir. REM uykusu sırasında güçlü hafıza devrelerimiz olmadan, günün sonunda duyduklarımızı hatırlama konusunda zorluk yaşayabiliriz.

Dinleme ateşinizi nasıl beslersiniz? Bazen günün en önemli toplantıları hemen öğle yemeğinin ardından gerçekleşir. Bu durumda, bedenimiz verilen mesajı dinlemektense sindirimle uğraşmaktadır. Fazla yemek uyusukluğa yol açabilir ve bu da dikkat kesilme yeteneğimizi zayıflatır. Diğer yandan, aç olmak ve çok fazla kafein almak fazla zinde olmamıza ve dikkatimizin kolayca dağılabilir hale gelmesine neden olabilir. Bazı insanlar, birkaç alkollü içkiden sonra daha iyi iletişim kurduklarını söylüyorlar, kendilerini daha gevşemiş, daha az engellenmiş hissediyorlar. Ne yazık ki, alkollü verilen mesajı doğru almak zorlaşmaktadır ve birkaç içkiden sonra ayık kalmak zorlaşabilir. Zaman içinde alkölün hafızayı ciddi oranda zayıflatığı ortaya çıkarılmıştır.

Gingko takviyesi, uyarılara dikkat edilerek kullanıldığında (Gingko belli bazı kalp ilaçlarıyla alınmamalıdır) hafızayı güçlendirdiği iddia edilmektedir. Bununla beraber, henüz bu iddiayı destekleyecek iyi denetlenmiş çalışmaların olmadığı görülmektedir. Dikkatle dinlemeye hazırlığınızı en yüksek seviyeye getirmek için, beyninizin en iyi şekilde çalışmasını sağlayacak yiyecek çeşitlerini ve türlerini öğrenmeye başlayın. Ancak bu eşiği aşmak, dikkat ve konsantrasyon için bir felaket anlamına gelmektedir.

Endişeli ya da depresif misiniz? Endişe ya da depresyon, başkalarının filmine dahil olmayı ya da dikkat kesil-meyi zorlaştırır. Dördüncü bölümde tanımlanan bariyerlerimiz büyük zihin dağınıklıklarına neden olurlar ya da bu durumda içsel mücadelelerle uğraşılıyor olabilirsiniz. Dikkatle dinleme yeteneğinizi tansiyonunuz da etkilemiş olabilir, yüksek tansiyonunuz meditasyon yoluyla önemli oranda düşürülebilir.

En son ne zaman fiziksel kontrolden geçtiniz? Psikolojik dengesizlikler hafızanızda zorlanmalara neden olabilir. Alkölün ve kafeinin etkilerinden daha şimdi bahsettik, ancak belirli ilaçlar verilen bilgileri anlama ve hatırlama konusunda etkili olabilir.

Hormonal dengesizlikler de hafıza kayıplarına ve öğrenme güçlüklerine sebep olabilmektedirler. Östrojen eksikliği olan kadınlar kavrama bozuklukları yaşayabilirler. Ayrıca şeker hastaları da hafıza sorunları yaşadıkları takdirde doktorlarına danışmalıdırlar. □

Kaynak: Yazarın Ruh ve Madde Yayınlarından çıkan *Dinlemenin Zen'i* adlı kitaptan alınmıştır.

Aşık Veysel Üzerinden İlhama Bakış

Elif Barut

İLHAM: *Esin; Tanrı'nın, peygamberlerin yüreğine doldurduğu tanrısal aleme özgü duygu ve düşünceler.*

Türk Dil Kurumu sözlüğünde *ilham* sözcüğünün karşısında yazan anlam bu.

Esin'in karşısında yazan ise aynen şöyle: "Etkilenme, çağrışım veya içe doğmayla akla gelen yaratıcı duygu, düşünce, ilham."

İlham'ın kökenine bakınca Arapça *ilm* kökünden geldiğini (Arapçada kelimeler üç adet sessiz harften oluşan mastarlardan türer, buradaki üç sessiz de l, h ve m sessizleridir), yutma, yiyip bitirme anlamındaki fiilden türediğini görüyoruz. Yani bir tür içe atma söz konusu, kastedilen kalbe atma. İngilizcede ve Fransızcada ise kökeni nefese uzanıyor, bu da ilginç, çünkü nefes de, üfleme de, hep mistik duygular taşıyor.

İlham ve *esin* aynı şey gibi görünmekle birlikte, ilhamın içeriğinde bir tanrısallık mevcut. TDK'nın anlamında var olan tanrısallık boyutu, sanırım çoğumuzun hissettiği, ama açıklamakta zorlandığı ilhamı esinden farklı kılan bu nüansı dile getiriyor. "İnsan ruhunu ele geçiren tanrısal güç." Bu tanım, zaten anlaşılmasız olan konuyu iyice "Aman benden uzak dursun"a dahi getirebilir. Bazı insanlarda olup, bazılarında olmayan bu "şey" ne tür bir farklılıktır? Bunu kurcalamak yaratılışın en derin dehlizlerinde kaybettirebilir insanı.

"Hepimiz aslında kardeşiz." Dünyamızın geldiği bu "benim dinim seninkini döver" ortamında insan "Tanrı" kelimesini kullanırken kırk kere düşünmeye başlamışken, büyük eserler bırakmış kişilerin ortak noktasının bu "tanrısal güç" olduğunda genel bir ortak görüş olması sanatın ve sanatçının ilahi durumu hakkında hemfikirlik olması enteresandır.

Ben Tanrı'nın o herkesin üstünde tartışarak birbirine düştüğü kutsal kitaplar yoluyla değil de, "ilham" denen şey üzerinden anlaşılabilirliğini düşünüyorum. Neticede kitaplarda bahsedilen de tanrısal güç, ilhamda bahsi geçen de aynı güç. Biri dünyanın birbirini yemesine vesile oluyorken, diğeri hiçbir şey olmasa dahi, güzellikler sunuyor.

Ben bunu kendim için kurcalayadururken, sizlerle topraklarımızda yetişmiş büyük sanatçılardan birinin, Aşık Veysel'in "tanrısal gücü" ile, ilhamıyla bu konu etrafında buluşturmayı uygun gördüm. "Büyük sanatçı"dan kastım, insanlara çok büyük bir yalınlıkla ulaşan, hümanizmi herkes tarafından hissedilebilen, parlaklığı çeperinden değil, kalbinden yansıyan sanatçılarımızı incelersek, bu tanrısallığı anlamaya az da olsa yaklaşabiliriz diye düşünüyorum. Hayatlarından küçük ipuçları bizi belki bir yerlere götürür.

Aşık Veysel bahsettiğim dehaya en çarpıcı örnek çünkü hiçbir konuda eğitim almamış, en büyük şansı o eğitilmediği için saf kalan ruhu olmuş. Her şeyi aklıyla değil de kalbiyle yapmış. Öğretmeni hayat olmuş, sadık yarı toprakla yolunun sonuna kadar farklı bir bağ kurmuş. Çok şanssız bir başlangıç yapmış, ama her eksikliği hayata büyük artılar katabilmesine vesile olmuş. Öbür tarafı bilemem ama bu dünyayı rehberi, öğretmeni, gurusu olmadan anlamış, ve anlatabilme şansına ermiş. Bir yerden bir destek almış olması gerek ki o da dizelerine yansımış: İlham denen şey, şüphe götürmez, kendisine uğramış.

Büyük ozanın hayat hikayesini dileyen zaten Google hazretlerine danışabilir, herkesin birbirinden kopyaladığı Aşık Veysel hayatını okuyabilir. Ben yine de size genel bir özet yapayım: Veysel Şatıroğlu 1984-1973 yılları arasında yaşamış, memleketi Sivas. Yedi yaşında bir gözünü çiçekten, diğeri ise sopa girdiği için kaybetmiş. Umutsuz ve mutsuz gençlik günlerinde babasının

teşvikiyle sazla tanışmış, hayatının tüm dramlarında ona sarılmış. Bir çocuğunu on günlükken toprağa vermiş, ilk karısı Veysel'i kızıyla bırakıp başka biriyle kaçmış, sonra o kız çocuğunu da kaybetmiş, neyse ki ikinci karısından günyüzü görmüş. Şair Ahmet Kutsi Tecer'in desteğiyle Köy Enstitülerinde saz hocalığı yapmış, ve sonrasında Mustafa Kemal'e yazdığı bir destanı kendisine bizzat okumak için yollara düşmüş, ama başaramamış. Yine de bu destanın tesadüfler sonucu fark edilip basılmasıyla birlikte beş parasız geldikleri Ankara'dan, tüm Türkiye'nin tanıyacağı bir şair olarak dönmüş. Sonrasında TBMM tarafından maaşa da bağlanmış.

Veysel gençliğinde askere gidemediğine çok yanmış. Herkes harbe gittiğinde, gençliğinde, bir o kalmış sazıyla. Hem arkadaşları cephede, hem sefalet, bu dönemi oldukça münzevi geçirmiş. Ağaç altlarında yatmış, kalkmış. Ne olduysa sanırım o esnada olmuş. İlham onu hep sazıyla, hep yalnız, hep dertleşme halinde bu ağaç altlarında keşfetmiş. Bu münzevi hayatın yansıması da eserlerinde insanın içine işleyen şey olmuş. Veysel de toprakla kurduğu bu ilişkinin hayatının sonuna kadar kadrini bilmiş.

İlk karısı kendisini terk ettiğinde ardından, "Anılmazdı Veysel adı, o sana aşık olmasa," diyebilmiş. Bir rivayet de, karısının kendisini terk edeceğini hissettiği gece, karısının ayakbabisinin içine para bırakmış. Karısının onun hakkında ne düşündüğünden ziyade, kendi aşkıyla alakadarmış Aşık Veysel; karşılık beklemeden sevmiş sahiden de. Tasavvufta bahsi geçen Aşk'ı

kimseler ona öğretmeden biliyormuş. Hoşgörülü, olgun ve saygılı. Aşk'la, aşk acısıyla olma ve olgunlaşma, insanın kamil olma halinin en güzel örneği anlayana.

Yaratıcılığın yanı sıra mevcut tevazu hali de gerçek sanatçıları diğerlerinden ayırıyor. "Yaratmak" fiilinin içermesi gerektiği düşünülen kuvvetli ego, fark ediyoruz ki aslında çoğunluğa derinden dokunan sanatçı kişiliklerde tamamen kontrollü bir halde barınıyor, havalarda savrulurken sağa sola zarar vermiyor.

Aşıklar bayramına çağırılan

aşıklara bir sertifikayla birlikte 10'ar lira verildiğinde, diğer aşıkların beğenmediği harcırahı Veysel'in almak istememesi, "Bizi buraya çağırıp dinlemeniz bizim için en büyük ödül budur," demesi üzerine şair Ahmet Kutsi Tecer'in dikkatini çekmiş ve bu tevazusun ona sonradan çok destek olacak bir dostluğun başlangıcı olmuş. Şiirlerini de ondan sonra yazmaya başlamış. Ahmet Kutsi Tecer, Köy Enstitülerinde saz dersi vermeye başlamasına, Türkiye'yi bu sayede

dolaşmasına sebep olmuş. Küçük dünyasının farkındaymış, ama ilhamını nereden aldığını ne zaman fark etti, ya da fark etti mi, bilmek isterdim.

“...Bir küçük dünyam var içimde benim
Mihnetim ziynetim bana kafidir
Görenler dar görür geniştir bana
Sohbetim ülfetim bana kafidir...”

Atatürk'e yazdığı destanı dinletmek için çıktığı sefer de, tüm Türkiye'nin kendisinden haberdar olmasına vesile olan bir gazete haberiyle sonuçlanmış. Atatürk'ü göremediğine hep yanmış. Ama kısmet başka şeyeymiş, Türkiye onu görmüş.

Türkiye karıştığında, altmışlı yıllarda ise taraf olmamış, olmadan da Türkiye kalbine basmış onu, sağcısı, solcusu sevmiş: "Ben körüm, sağa sola saparsam bir çukura düşerim", demiş, kalbine fısıldananı yazmış:

...Kuran'a bak İncil'e bak
Dört kitabın dördü de hak
Hakir görüp ırk ayırmak
Hakikatte yüz karası...
...Veysel sapma sağa sola
Sen Allah'tan birlik dile
İkilikten gelir bela
Dava insanlık davası.

Meşhur olup köyüne döndüğünde ise Sivrialan'da ilk meyve bahçesini herkesin dalga geçmesine rağmen ilk o yetiştirmiş. Bu da kendisiyle dalga geçen köylüsüne iyi bir ders olmuş, utançla kör bir adamın daha fazla şey görmeye muktedir olduğunu kabul etmişler. Meyve ağaçlarının elleriyle gider gider okşarmış. Annesinin dediğine göre, bir tek kırmızıyı hatırlamış sonrasında hayatı boyunca.

Kan rengi kırmızıyı. Bir de siyahı, ama siyahı parlak bir renk olarak tasvir ediyor. Ve yeşilleri de elleriyle hissedermiş, yeşile ayrı bir düşkünlüğü varmış.

Aşık Veysel başkalarının göremediğini görebilmiş ve o belgelere geçen meyve bahçesinin, yörenin ilk meyve ağaçlarının sebebi olmuş. Gözleri görenlerin, gözünün önündeki nimetlerin farkında olmadığı bir çoğunlukla paylaştığımız bu dünyayı mı alırdınız, yoksa kalbindeki yeşile takılıp, yaşadığı yeri yeşertmeye çalışanlarla dolu olanı mı tercih ederdiniz? Hangisi "görmek"? Hangisi "bilmek"? Hangisi "anlamak"? Ve bu algı, nasıl bir bilincin meyvesi olabiliyor, akılla mantıkla açıklanabilecek şeyler değil bunlar, sözüm her şeyi mantıkla anlamaya, anlatmaya çalışanlara.

...Havaya bakarsam hava alırım
Toprağa bakarsam dua alırım
Topraktan ayrılısam nerde kalırım
Benim sadık yarım kara topraktır...
...Hakikat ararsan açık bir nokta
Allah kula yakın kul da Allah'a
Hakkın gizli hazinesi toprakta
Benim sadık yarım kara topraktır...

Bu sıra dışı yaratıcılarda kendilerinin bile belki farkında olmadan yaşadıkları bu tanrısallığı hissetmek için, sadece satırlar arasında gezinmek çok şey ifade edebiliyor insana, ve bu anlatım ne kadar yalın, o kadar etkileyici oluyor bünyede:

Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
Bilmiyorum ne haldeyim
Gidiyorum gündüz gece

*Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece...*

Hayat dediğimiz biri giriş, diğeri çıkış olan bir hatta yolculuk, en yalın anlatımıyla... Dizeler arasına girince de, dipsiz kuyu misali, yolculuk derinleşiyor. Anlamaya çalışmış o da:

*... Göz ile görülmez duyulan sesler
Nerden uyanıyor bizdeki hisler
Şekilsiz gölgesiz canlar nefesler
Duyulan ne duyuran ne duygu ne
Kimse bilmez dünya nasıl kurulmuş
Her cisme birer zerre verilmiş
Cümle varlık bir kuvvetten var olmuş
Gelen ne giden ne yol ne yolcu ne
Herkes gizlidir bu sırr-ı hikmet
Her nesnede vardır bir türlü ibret
Veysel'i söyler bir büyük kuvvet*

Söyleyen ne, söylenen ne, Tanrı ne...

Çıkış kapısına yaklaştığında ise vasiyeti şu olmuş:

“Gözlerim görseydi toprağı göremeyecektim, özelliklerini bilmeyecektim... Mezarıma taş koymayın, üstümü toprak örtün, otlar bitsin, çiçekler büyüsün. Üstünde biten otu koyun kuzu yesin, üstümü kapatmayın taşla, sadık yarım toprağı koyun beni, üstümü taşla örtmeyin. Rica ediyorum.”

*Gemi bekliyor limanda
Gideceğim bir ummanda
Gözüm kalmadı cihanda
Gelmez yola gidiyorum...*

Kaynakça:

- Aşık Veysel şiirleri: www.antaloji.com, www.asikveysel.com
- Ümit Yaşar Oğuzcan
- Can Dündar'ın Aşık Veysel belgeseli □

AKIŞ Akış ve Ağıt!

Fadime Çelik

Yetmiş bin yılın kaç mevsimi devrildi üstümüzde!
Kaç mevsim çiçek açtık sonbaharda, ayazda
Kaç mevsim döktük çiçeklerimizi baharda, yazda,
Kaç iklim eskittik bitmeyen çilelerin har'ı ateşinde
Issızlıkta, yalnızlıkta, dehşette ve vahşette
Kaç mevsim?
Yine mi olmadık!
Yine mi varamadık!
“Sevgi”nin eşğine,
Daha kaç mevsim devrilecek üstümüzden
Hidrojen Alemi'nin en güzel Gezegeninde,
Daha da güzelini henüz görememişken, sezememişken. □

(Not: *İlâhî Nizam ve Kâinala*'a göre varlıksal hedefimiz, yaklaşık yetmiş bin yıl kadar önce “İnsan” olarak tekamüle başladığımız bu Gezegen'den, varlıksal dönüşümümüzü tamamlayabilirsek “Sevgi Planı” diye tanımlanan boyuta geçmekmiş. Bu akış ve ağıt bunadır, sürecimizdir. 29 Kasım 2014, FÇ)

Öte Alemleri Bilmek

*Tülin Etyemez
Schimberg*

1. Bölüm

BU YAZIMIZDA ölümü, öte alemleri ele alacağız. Bize yeni bir bakış açısı getiren *İlâhî Nizam ve Kâinat* isimli kitabımız da temel referansımız. Her seferinde yeniden okuduğunuzda, sanki hiç okumamışınız gibi, satır aralarında pek çok ince ayrıntıyı yakalıyor ve yeniden derin anlamlarla karşılaşıyorsunuz.

İlâhî Nizam ve Kâinat da özellikle ölüm ötesi, öte alem, spatyom diye adlandırıldığımız bu kavramların nasıl geçtiğini göstermek istiyorum ve aynı zamanda bazı noktaların altlarını çizmek istiyorum.

Yaşamda iki temel gerçeklik var; biri doğum biri de ölüm. Şu anda gerçeklik diye yaşadığımız dünya baktığımız bakış açısına göre değişiyor. Öyle anlar var ki rüyalarda daha derin bir gerçeklik içinde oluyoruz. Uyandıığımızda hangisi gerçek hangisi rüya şaşırıyoruz. Belki de şimdi başka bir şeyin rüyasındayız. Bu da olabilir. Son zamanlarda yapılan sinema filmleri de bu konuda ilham verici noktalar işlendi.

Kitapla birlikte gelen bilgilerden dana derin bir şekil de anladık ki bu yaşamımız varlığımız için çok önemli, bizim için çok gerekli bir süreci var. Ve bu sürecin tamamlanması gerekiyor.

Normalde günlük faaliyetlerimiz sırasında, olayların içinde yaşarken günlük şuurumuzun çok fazla fark etmediği, kaçırdığımızı düşündüğümüz pek çok şey oluyor. Gerçekten anda olmuyoruz, gerçekten o anı idrak etmiyoruz, farkına varmıyoruz. Ama bir şekilde

bize hala gelen etkiler var. Hem ruhsal dünyadan gelen etkiler var, ruh aleminden gelen etkiler var ki ne oldu *İlâhî Nizam ve Kâinat* bize ruh ve beden ilişkisini, madde ilişkisini çok güzel ortaya koydu.

Bilim adamları hala daha ölen bedeni, beyni tarta dursunlar -hani 21 gramı yakaladık yakalamadık- kitap açıkça söylüyor; ruh bedeninin içerisinde değil. Alem olarak baktığımız zaman da, ruhsal olarak da düşündüğümüz pek çok şeyde ruhsal değil. Ama bir tesir mekanizmasıyla ruhun göndermiş olduğu asli tesirle ortaya çıkan varlıklar silsilesi, planlar var. Varlığın insan oluncaya kadar geçirdiği aşamalardan, geçmiş yaşamlardan ve sevgi planına ve oradan vazife planına doğru giden süreci çok güzel netleştirdi.

Önceden ruh diye bu beden ötesi mevcudiyetimizi ifade ederken, şimdi aslında bu beden ötesi mevcudiyeti “varlık” olarak ifade etmemiz gerektiğini anladık. Ruhsal varlığım dediğim zaman dahi bir bakıyoruz ruhsal varlığımız dediğimiz sürece gidinceye kadar bile arada pek çok maddesel boyutlar var. En ruhsal dediğimiz şeyin dahi madde olduğunu öğrendik.

Maddenin özelliği tesir almadığında hareketsiz olması ve tesir aldığı anda ise ona cevap vermesi. Varlık geliştikçe maddeye aktardığı tesir geliyor, madde tesiri alıp geliştikçe varlığın gelişmesi için zemin hazırlıyor.

Kıyas bilgisi kavramı zihinlerde pek çok şeyi netleştirdi. Bizim bütün oluşturduğumuz sistemlerin temel taşları yerine oturdu. Bir kıyas bilgisi ve bu kıyas bilgisiyle yani varlığın kıyaslayarak öğrenmesinden oluşan süzgecinden oluşan bir değer

farklanması...

Her birimizin bir el parmaklarımızın izleri bile aynı değil. Örneğin, ben havaalanında görüyorum değişik cihazlar gözünüzü yaklaştırdığımızda “Bu Tülin’in gözü” diye sizi tanıyor, güvenlikten öyle geçiyor. Gözünüz, parmak iziniz ya da avuç içiniz ya da astroloji haritanız bile herkesin kendisine özgü. Bu farklanmalar şöyle bir an içerisinde de oluşmuyor. Sadece genetik de değil dinamikler; olaylar, geçmiş hayatlar, atalar, ataç varlıklar, varlıksal ihtiyaçlar, süreçler bu dinamikte yer alanlardan bazıları.

Peki ölümün arkasından neler oluyor? Ölüm dediğimizde, fiziksel bedenimizi terk ettiğimiz, artık son nefesimizi verdiğimiz, son kalp atışımızın gerçekleştiği ve bu beden maddesini bıraktığımız anı nitelendiriyoruz. Ölüm ardından bizim varlığımız aslında ne yapıyor? Daha serbest bir boyuta geçiyor. Ölümün tam o andaki tanımını burada *İlâhî Nizam ve Kâinat* belirtmiş. “Beden ölünce ne olur? Beyin hücrelerinin varlıkları, bedenlerini, yani enkarne oldukları beyin hücrelerini terk ederler, fakat dağılmazlar. Çünkü artık bedeni terk etmesi icap eden varlık onlar üzerindeki tesirini bedeni bıraktıktan sonra bile kaldırmaz.”

Demek ki, bizim bedenimizde bir tesir örgüsü var. Bizim varlığımız, gerçek ruhsal varlık beden içerisinde değil. Aynı bir endüksiyon tarzında

tesirle maddesel bedeni yönetiyor. Ona tesir yolluyor. Aynı bir elektrik akımı gibi, akım olduğunda hayat var. Ama fişi çekince yani tesir akımı bitince canlılık da sonlanıyor.

Bakın beyin hücrelerindeki varlıklardan bahsediyor. Yani aslında müthiş bir organizasyon var. Şu bedenimizin içerisinde biz sadece tek olduğumuzu düşünüyoruz. Oysaki beyin hücrelerimizde bizim beynimizdeki sinyalleri, oradaki değerlendirmeleri ve orda oluşan etkileri kodlayan, onları yönlendiren, gelen tesirleri zihne aktaran yapıyı kontrol ediyor.

Varlığın tesirlerini bize aktaran en güzel yol rüyalarımızdır. Rüyaların da değişik çeşitleri var. Bilinçdışı rüyamız vardır, o gün olanlardan etkilendiğimiz şekilde rüyalar... Aynı zamanda işte bedenimizin yarattığı çok yemek yiyip de yatmışız bedenini gönderdiği sinyaller var. Bir de ruhsal dünyanın göndermiş olduğu daha yüksek tesirler var. Bütün bunlar aslında nasıl oluyor? Beyin hücresi varlıkları tarafından alınarak onlar tarafından değerlendiriliyor ve bize aktarılıyor.

Ve ne diyor? Beden ölmesine rağmen bu varlıklar ne yapmazlar; dağılmazlar ve bir süre varlıklarını devam ettirirler. Bunu en iyi nerede görüyoruz? Regresyon çalışmalarında

geçmiş yaşamlara gittiğimizde kişiyi ölüm anına götürürüz. Ve ölüm anına gittiği anda işte son duygusunu ve son düşüncesini sorarız.

Şu dünyada neyi bitirmemişsiniz, ne yarım kalmışsa bunu taşıyorsunuz. Ve bitirmediğimiz işler bizim o ölüm anındaki son noktada duygu ve düşünce olarak toparlanıyor. İşte beyin hücresi varlıkları bütün pişmanlıklarınızı, yarım bıraktığınızı, yapamadığınızı ne varsa bunları tutuyor, saklıyor.

Yarım kalan, yapamadığım veya bitiremediğim şey ne demek? Anceğ bir şeyi yapmayı planladıysam onu yarım yapma ya da yapmama gibi kavramı olmuştur. Demek ki planlanan bir süreç var burada. Ve aynı zamanda ne oluyor? Beyin hücresi varlıkları bu tesirleri kaldırmıyorlar. O varlıkların manyetik alanlarına göndermeye devam ediyorlar.

Spatyomun ilk zamanlarında bir varlığın kendi ruhundan gelen tesirler dışında da yukarıdan, aşağıdan ve çevreden gelen bütün tesirler ve bağlantılar kesiliyor. Aşama aşama baktığımızda şunu görüyoruz. Öncelikle ölümle birlikte varlığımız da bir serbest kalma var. Ruh bedeninin içerisinde değil, özgürleşen ruh değil. Varlık serbestleşiyor ama varlığın serbestleştiği şey nedir? Bedenin günlük tesirlerinden

beş duyardan serbestleşiyor. Bedeniniz fiziksel bir acı taşıyor. Karnınız artık acıkıyor.

Yaşadığımız zaman bedeninin belli bir duyu alma kapasitesi var. Gözümüzün belli bir görme alanı var ve görme alanındaki o değerlendirmeleri o alan içerisinde yapıyoruz. Ölümle birlikte bütün bu algılar kesilmiş oluyor. Aynı bir endüksiyon bobininde meydana gelen durum gibi, manyetik alanlarla sağlanan etkileşim ölüm anında dünyadan gelen tesirlere karşı kapanıyor. Ruh ve maddenin iç içe olmadığını ve evrende meydana gelen hareketin asli tesirin ünite'den süzülmesiyle ve madde içine yayılmasıyla meydana geldiğini kitap ile birlikte öğrenmiş olduk. Her kademede bir varlıksal görünüm söz konusu. Beynin dahi her bir hücresinin varlığı olduğu anlayışı bize varlık hakkında çok geniş bir perspektif getirdi. Pek çok şey daha derinden açıklıyor. Yaşamın hafızasının -beynin değil- nasıl da kaydedildiğini ve yok olmadığını, beyin hücrelerinin fonksiyonu ile anladık.

Artık varlık dediğimizde öte alemde görünen ölü varlıklar ya da uzaylı varlıklar diye algılamıyoruz, ne yapıyoruz bir kere kavramlarımızın içerisinde varlık kavramımız çok daha genişliyor. Demek ki bizim içimizde beynimizde öyle sistemler ve sistemlere öyle tesir eden varlıklar var ki beyin hücrelerimizi daima yönetiyor, yönlendiriyor. Ve gelen tesirleri alarak sanki bir işlemci gibi çevirmesini sağlıyor.

Eğer biz dünyadaki tamamlamamız gereken birtakım şeyleri tamamlayamamışsak; örneğin en temel gene *İlâhî Nizam ve Kâinat*'in

öğrettiği, açıkladığı şeylerden birisi, vicdan konusunda birtakım şeyleri daha sindirememişsek, biraz daha sabrı öğrenememişsek, sevgiyi tam olarak deneyimlememişsek, planlarımızdan belli bir noktada vazgeçtiysek, insanlık aşamasını bitirmiş olmuyoruz ve sevgi realitesine direkt geçemiyoruz. O zaman tekrar dünyaya gelme durumu doğuyor.

Fiziksel olarak bedenimizi terk ederek bu dünyadaki aldığımız şeyleri nasıl değerlendiriyoruz, nasıl bir süreç geçiriyoruz ve tekrar dünyaya gelmeye nasıl hazırlanıyoruz? Zaten burada işimiz bittiyse taşı tarağı topladıktan, enerjileri ve döngüleri aldıktan sonra ne yapıyoruz? İdrak farklanmasına göre oluşan bu süreci kısaltabiliyor ya da uzatabiliyoruz ve yarım kalan işlerimizi bitirmek üzere de buraya geliyoruz. Kitapta da dediği gibi, "Bir insan idrakinin, insanlığa ait üst sınır çizgisine varabilmesi için geçirmesi gereken hayatların miktarı, bir sürü özgürlükler ve sınavlar yüzünden her ne kadar kesin olarak söylenemezse de bunun ortalama 500-700 bedenlenmeyle sınırlı olduğu bir olgudur. Bu rakamın kesin olarak söylenememesi de gayet doğaldır. Nitekim, düzgün ve planlı olmasına rağmen insanın bir tek hayatının bile yazgı zorunlulukları yüzünden ne kadar devam edeceğini kesin olarak ifade etmek mümkün değildir. Yine aynı sebeplerden dolayı insanların planlarını uygularken, ne zamanda hangi gelişim kademelerine ulaşacaklarını da çok öncelerden kestirmek olanaksızdır. Çünkü burada varlığın çabalarının -kendisine tanınmış bazı özgürlükler sonucunda- onun eline bırakılmasıyla, o çabaların

yazgı planınca takdir edilecek sonuçlarının daima değişebilmesi bu olanaksızlığa sebep olmaktadır.”

Demek ki tek bir hayatın içinde dahi oluşturacağımız idrakler yaşam süremizi etkiliyor.

İnsan varlığı ölüm olunca ne oluyor? Ölüm meydana geldiğinde gelen tesirlerden soyutlanıyor, yani bütün şalterler kapatılıyor. Ve bunun da çok önemli bir sebebi var. Bize gelen tesirleri söylemiştik, hani o rüyada nasıl geliyorsa tesirler, biz birbirimize şu anda tesir veriyoruz. Öte alemde işte varlıklardan tesir alıyoruz, güneş sisteminden tesir alıyoruz, yıldızlardan tesir alıyoruz, şu andaki manyetik alanlardan tesir alıyoruz ve bu süreçte ne oluyor, ölümle beraber bütün bu şalterler iniyor ve varlık tamamen tesir mekanizmasına kapanıyor. Yani her şey kapandı. Bunun önemli bir sebebi var bizim hayat planı uygulamamızı yapabilmemiz için önce kazandığımız şeylerin muhasebesini yapmak, bunu da tamamen sindirmemiz gerekiyor. Burada öğrendiğimiz aldığımız neyi yaptık neyi veremedik, yani ne yapıyoruz? Külâhımızı çıkarıp önümüze koyuyoruz ve ondan sonra bakıyoruz; ben neyi planlamıştım neyi elde etmek istemişim, hangi yollarda nerede saptım, nerede neyi beceremedim? Nereyi de iyi yaptım? Belki de bir şeyi o kadar iyi yaptım ki bazı karmik döngüleri, neden ve sonuç döngülerini yaşamama gerek kalmadı. Elbette bunu dünyasal düzlemde değerlendirmek imkansız. Ancak yüksek öz varlığım ve vazifeli varlıklarla yapılan değerlendirmeler sonucu çabalarımızın yazgımızı değiştirebileceğini öğrenmiş olduk.

Ölüm anıyla birlikte, bu bütün

tası tarağı ortaya koyduğumuzda tüm deneyimlerimiz içerisine bakıyoruz, hayat deneyimimiz içinde kazandığımız şeylerin muhasebesini yapıyoruz ve ondan sonra bütün bunları sindirme sürecine geçiyoruz. Ve arkasından kendimize mal etme, yani varlığa mal etme, hani o bizim değer farklanmamızı yaratacak şekilde varlığımıza geçirme sürecine geçiyoruz; ki geçmiş yaşamların ve en son yaşamımızın kıyaslanması, muhasebesi sonucu elde edilen, süzülen bilgiler öz bilgiler olarak adlandırılıyor.

Bir yaşam bilgisi ne kadar kendi varlığınıza işlemişse, ne kadar siz onu deneyimlemişseniz, köküne kadar onun içine girmişseniz o kadar sizin varlığınıza dahil oluyor. Bazen bir olayı kişi bir kere yaşadığında onu anlar, idrak eder. Bir diğeri de on kere, yüz kere yaşadığında kafasına işlemez. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, dünyada insanlık realitesine, olgunluğa ulaşmak öyle kolay kolay oluşacak, birden başmakları atlanacak bir şey de değil. 500 ile 700 kere dünya üzerine bedenlenmelerden bahsediyor. Yani düşünün, kimi zaman anne karnındayken bir hücre olarak, döllenenmiş bir yumurta olarak, iki aylıkken düşerek, kürtaj olarak ya da annemizin karnında ölerek, kimi zaman 80-90 yıl yaşayarak, kimi zaman gençliğinde veya üç yaşında ölerek deneyimler yaşıyoruz; o kadar bir çeşitlemesi var ki olaylar döngüsünün...

Bize gelen bu bilgilerle regresyondan gelen bilgiler gerçekten örtüştü. Sadece insan bedenindeki hayatları değil, *İlâhî Nizam ve Kâinat* aynı zamanda beyin hücrelerini anlatıyor. Beyin hücreleri bu işleri

yapa yapa öyle bir duruma gelirler ki bir insan organizasyonunu yönetebilir ve insan formunda da doğabilirler, diyor. Aynı şekilde taş ve maddeden nasıl bitkilere, bitkilerden hayvanlara geçen, arkasında evrende bir insan organizmasını yönetecek seviyeye kadar başka düzlenmelerde geçirilen deneyimlerden -bir silsileden- bahsediyor. Biz bunları önceden çok fazla bu kadar net çerçevelerle çizmedik. Özellikle Hint inancında da vardır -tenasüh de denir- hani cezalandırılmak için hayvan olarak tekrar doğmak...

Oysa cezalandırmak üzere hayvan olarak doğmuyorsunuz, ama varlığının dünya maddesine bağlanması yani o tesirin başlamasıyla beraber varlıkların deneyimleri içinde pek çok unsur ve aşama var. Örneğin, bir dağ olmayı veya ağaç olma deneyimi, bir panter ya da bir geyik bilinci deneyimi bizim regresyon çalışmalarında da çıkıyordu ve o zaman diyorduk ki bu bir şuur projeksiyonu, biz oraya ne yapıyoruz aslında, hani bitki olarak doğmuyoruz ama projeksiyonumuzu varlık olarak oraya çeviriyoruz diyorduk. Bu yaklaşım da bir anlamda doğru; ama süreç içinde bakarsak -kitabın söylediği bilgiyle bakarsak- aşama aşama o süreçlerden geçerek daha üst bir

seviyeye doğru varlık geliyor.

Öyle bitkiler var ki et yiyen, klasik müziğe tepki veren, bir cinayeti görüp o katile tekrar rastlayınca tepki veren... Demek ki, bitkinin bile kendi alanının kaydedici bir özelliği var. Bir serada öldüren kişi içeri geldiği zaman bitkilere elektrotlar takıldığında sinyal veriyorsa, bu bitkinin şuurlu bir varlık olduğunu gösterir. O varlığın bir kayıt mekanizması var demektir.

Demek ki, bu kayıt mekanizmalarında farklı seviyede varlıklar iş başında. Bu varlıklar ne yapıyor? Yine kendi oldukları nokta içinden daha üst bir sisteme geçiş yapabilmek için kendi vazifelerini sürdürüyorlar.

Buradan ilerleyerek yine ölüme dönersek, bir süre sonra tesirler kapanır. Bu aynı zamanda inziva gibi, kendinizi bütün insanlardan

soyutlayarak orada tek başınıza kaldığınız bir süreç yani bizim öz bilgilerimize dönme sürecini yaratıyor. Bu süreç son yaşamımızdaki bilgilerin değerlendirmesini yapmak içindir. Son yaşamdan gelen varlığa katılmamış ham bilgiler var. Bilgileri olaylardan toplamışız. Bir şeyleri yaşamışız ve bunları eski bilgilerimizle kıyaslıyoruz.

Bizim sadece taş, dağ, bitki, hayvan gibi deneyimlerimiz yok, aynı zamanda, farklı varlık sistemlerinde, farklı

gezegenlerde de deneyimlerimiz var. Regresyonlarımızda farklı gezegenlerde, sistemlerde deneyimleri hatırlayan danışanlarımız var ve bu deneyimi yaşarken bu sizin için gerçektir. Gerçek mi değil mi? Boyutun bilgisine geçtiğinizde bilgiler akıyor.

EARTH (Dünya Regresyon Uzmanları Birliği) yıllık toplantısına katılan bir arkadaşımız ağaç olmayı deneyimledi; ağaç kesiliyordu. O ağacın acısını, yaşadığı sezgiyi öyle derinden anlatıyor ki... Örneğin, gökyüzüne uzayışını, her bir yaprağın altında ve üstünde yaşayan canlıları, onların uyumunu anlatıyor. Ağacın bir gün kesilmesini varlıksal bir acı olarak anlatıyor. Bir ağacın kesilme deneyimi bile öz bilgisine bir acı olarak aktarılabilir. Köklerinden onun hayatının son bulması, onun doğal sistemine aykırı bir etkiyle sonlandırılması... Bu deneyim, kişinin bu hayatında ortaya çıkan bacak ağrılarıyla örtüşüyor.

Ve ölümlerle birlikte, bütün bu muhasebeler ölüm sonrasında yapılıyor. Etrafla bağlantılarımızı

kestik, soyutlandık; dış tesirlerden rahatsız olmamak için. Bu sürecin rahatça sindirilmesi için böyle bir sistem öngörülmüş. Kendi toplumumuzdaki cenazeleri hatırlayalım; ölen kişinin ardından ağlamalar, feryatlar... Kimileri ölenin ardından gitti diye seviniyor, miras peşine düşüyor. Gelen bütün bu tesirleri, duygusal tepkilerimizi o varlık duysaydı, alsaydı, onlarla muhatap olsaydı ne yapardı? Kendi değerlendirmesini yapamazdı.

İlâhî Nizam ve Kâinat da şöyle denmiş, "Yüksek vazifeli varlıkların iznine onların bu süreci yönlendirmesiyle beraber ölen varlıkların dünyada kalanlarla temasa geçmelerine izin verilir." Ama bu belli bir sistem içinde yapılır, öyle başıboş, kendiliğinden gerçekleşmez, diyor. Yani eğer siz böyle bir karşılaşma ihtiyacı içindeyseniz, yine bütün o sistemlerin desteklenmesi ve yönlendirmesiyle birlikte bunu yapabiliyoruz. O anlamda rüyalarımıza gelen bize görünen hani o son geçiş döneminde etki daha tam

kapanmadan o kapanış meydana gelmeden önce bir takım karşılaşmalar mümkün oluyor. Ama sistem kapandıktan sonra artık o tesirler gelmiyor; ağlamalar varlığa ulaşmıyor. Ulaşmaması da çok iyi... Oysa o ağlamalara dünyada yaşayanlar olarak biz takılıp kalırsak bu da bizim için bağlayıcı oluyor...

(Devam edecek)

DUYURU

Metapsişik
Tetkikler
ve İlmî
Araştırmalar
Derneği

İnsanlığı
Birleştiren
Bilgiyi Yayma
Vakfı

BİLYAY VAKFI KONFERANSLARI CANLI YAYINDA!

UZUN YILLARDAN BERİ VAKFIMIZDA GERÇEKLEŞTİRİLMEKTE OLAN
SALI KONFERANSLARININ
İNTERNET ÜZERİNDEN CANLI OLARAK İZLEYEBİLİRSİNİZ.

1950'LERDEN BU YANA SPİRİTÜEL BİLGİYİ YAYMAYI VAZİFE EDİNEREN
BİLYAY VAKFI VE MTİA DERNEĞİ,
GÜNÜMÜZ TEKNOLOJİLERİNİ KULLANARAK
VAZİFESİNE DEVAM ETMEKTEDİR.

KONFERANSLARIMIZI ARTIK DÜNYANIN HER YERİNDEN

<http://new.livestream.com/bilyay>

BAĞLANTISINI KULLANARAK,
HER SALI TÜRKİYE SAATİYLE 19.30'DA CANLI OLARAK İZLEYEBİLİR,
DİLERSENİZ KAÇIRMIŞ OLDUĞUNUZ KONFERANSLARI DA AYNI
ADRESTEN TAKİP EDEBİLİRSİNİZ.
YAYINLARIMIZ KESİNTİSİZ VE REKLAMSIZDIR.

İYİ SEYİRLER!

NOT: YAYINLARIMIZLA İLGİLİ İSTEK, ÖNERİ VE ELEŞTİRİLERİNİZİ
BEKLİYORUZ.

Tesir Olay ve Vazife

Bilgehan Meral

ASLINDA olayları yaşadığımızın farkında olmak da bir realitedir. Ve yavaş yavaş birikmiş olan sentez bilgilerini kullanmaya başladığımızın açık göstergesidir. Bundan 35-40 bin sene öncesinde yalnızca beslenmek ve nesli ilerletme çabasıdayken, çocuk sevgisinin yaşanabilecek en üst manevi değer olduğu bir zamanda beşerden yaşadıkları olayları fark etmeleri ve kenara geçip bazı verilerle bir sentez yapmaları elbette ki beklenemezdi.

Tedriç yasasına göre her şeyin bir zamanı vardır ve bu zamanın gösterdiği değişimler gerektiği hızda olur. Bazen bu bizlere çok hızlı bazen de çok yavaş gelebilir. İşte çok uzun sürdüğünü düşünsek bile olayların şuurlu sentezini yapabilmek bu dünya döneminin son düzlüğüne denk gelmektedir. Başlangıçta otomatik olarak ve yalnızca sezgisel dürtülerle karanlıkta yolumuzu buluyorken, artık elimizde çok daha fazla vicdansal enstrümanla olayları önemsiyor ve çok ince detaylar üzerinde çalışmaya başlıyoruz.

Bu duruma yaşamdan bir örnek vermek isterim. Bir büyüğüm bir gün annesinin babasının yanında otururken önünden geçen kendi çocuğunun düştüğünü görür. Ve çocuk o acı ile ağlamaya başlar. Babanın yüreği cız etmiştir ancak onların örf ve adetlerine göre baba kalkıp çocuğunu kucağına alıp teskin edememişti. Ve ağlayan çocuğu birinin almasını bekleyip sessizce beklemişti. O sevgi gösterisini büyüklerinin yanında çocuğuna yapması ayıp karşılanıyordu ve bu olay baba da büyük bir vicdan yarası açmıştı. İşin ilginç yanı bu günümüze geldiğimizde aynı babanın çocuğu yetişkin bir insan olmuş, evlenmiş ve hamiledir. Babasının yanına gelip hamileyken “Baba torununu sevmek istemez misin? Anne rahminde bile çocuklar sevgiyi hissederler ve bunu beklerler,” diyerek babasının karnını bir dede olarak okşamasını istemiştir. Baba o vicdan azabını da işte o zaman paylaşmıştı. “Bizim zamanımızda ağlayan çocuğuna sarılmak büyüklerin yanında ayıp sayılırdı; şimdi ise daha anne rahminde iken sevgi göstermek

normal sayılıyor. Keşke o zaman kucağıma alabilseydim çocuğumu,” diyerek vicdan azabını dile getirmiştir.

Şimdi bu olayı ele alalım. Öncelikle bu gerçek olay bize zamanın getirdiği en önemli kıyam bilgilerinden birini vermektedir. Bu da son dönemde eprövler de, tesirler de çok seyyalleşecek ve hidrojen atomu aleminin en ince ve gelişmiş maddelerinden olan sevgi üzerinde çalışmalar yapılmaya başlanacaktır. Öyle ya, yine bundan 50 bin sene evvelki insanı ele alsak herhangi bir baba böyle bir vicdan azabı duyar mıydı ve hatta yaşamış olduğu bu iki olayı derleyip kendine bir sentez bilgi çıkarır mıydı? Elbette ki hayır. Çünkü daha o liyakata erişmemiştir varlık. Zaten bu da beklenmez ve doğum planındaki ana hatlarda ona göre derlenmiştir.

Biz şimdi bugüne gelelim. Varlıklar yaşamış olduğu olaylarda merkezdeki tesir halkasındadır veya daha dıştaki tesir halkalarında. Merkezdeki bizzat kendisi olayı yaşarken, dış halkadakiler daha çok yardımcı oyuncu veya gözlemcidir. Bu olayda da incelersek merkezde vicdan azabı tetikleme ile sentez bilgiyi oluşturan baba vardır. Merkeze en yakın ve ikincil tesirleri alan kişi ise geçmişte çocuk iken babasının önünde düşüp canı acıyan ve ağlayan daha sonrasında ise büyüdükten sonra hamile kalıp babasının torununa daha doğmadan anne rahminde sevgi göstermesine vesile olan evlat. Diğer varlıklar ise daha yan tesirleri alırlar. Aslında yan tesirlerde merkez tesirlerle aynı bilgileri taşırlar fakat o kadar yoğun değildirler daha fludurlar. Yan tesirlerden bu bilgileri toparlamak daha zordur ve toparlama kısmen olabilir. Zaten diğer varlıklarda olayı kendi realitelerine göre fark eder ve yaşarlar. Tesir halkasının daha da

dışına baktığımızda bu anıyı yazan ben ve okuyan sizler varsınız.

Hatta şu andan itibaren sizin de böyle bir konuyu anlatırken bu örneği vermeniz durumunda daha da dış halkada o dinleyen kişiler olacaktır. Yani bundan yirmi beş sene önce bir çocuğun yere düşerek ağlamasıyla yaşanmış bir olayın şu anda bile halen tesiri yayılmaktadır. Bu olayı çözümlerken fark etmemiz gereken konulardan bir diğeri de budur.

Olay üzerine düşünürken ele almamız gereken bir başka önemli konu da varlıklar birbirlerinin gelişimleri için vazife alırlar. Bu

durumu kimi zaman birbirlerine iyilik veya kimi zaman da kötülük yapmak gibi algılasak dahi bu aslında bir vazife icabıdır ve değer farklanmasıdır. Bizim bunu tam idrak edemememizin tek sebebi bu vazifeleri şuurlu değil de otomatik olarak yapmamızdır. İslam dininin kutsal kitabı Kuran-ı Kerim'in bir çok bölümünde bu konuya "Biz sizi birbirinizle sınırlarız," şeklinde dikkat

çekilmiştir. Esas olarak tek hedef vardır, o da varlığın tekamülüdür.

Her varlık için dahi tüm bu olaylar oluşturulur ve bu olaylarda vazife yapan otomatik varlıklar olduğu gibi görünmeyen vazifeli ve her şeyin harfiyen yerine getirilmesini sağlayan idrakli ve bilgili üst hamî varlıklar vardır. Olayda düşüp canı acıyan çocuğun fiziksel acısı geçicidir ancak

büyük bir tesir yayılımının başlangıcını sağlamak için o çocuk vazife almıştır. Koruyup gözetici hamî varlıklar da olayın doğru zamanda ve doğru mekanda ve olması gerektiği kadarıyla oluşmasını sağlamışlardır. Burada şunu fark etmeliyiz ki koruyup gözetici varlıklar derken çocuğun düşmekten korumaktan bahsetmiyoruz. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi asıl olan varlığın

gelişmesidir. Bu uğurda herkes üzerine düşen vazifeyi yerine getirir. Tekamül yolunda kıyas bilgisinin en büyük yardımcıları vicdan azabı, acı ve ıstıraptır.

Bir diğer ele almamız gereken konu ise olayın merkezinde bulunsa dahi varlık tüm sentezlerini vicdani azap dürtüleri sonucunda almıştır. Olayı bir ruhçu bakış ile inceleyip sentezlememiştir. Zaten ondaki ihtiyaç da bu değildir. Ondan yalnızca sevgiyi yaşaması, bunu duyguları ile dile getirmesi ve olayları kıstas bilgileri ile sentezleme alışkanlığını edinmesidir.

Şunu da hiç unutmamalıyız ki bir insan bir olay yaşıyorsa onu fark etme ve sentezleme liyakatine varmıştır demektir. Yani anlayamayacağımızı çözemeyeceğimiz hiçbir olay başımıza gelmez. Yeter ki gerekli olan çabayı gösterelim. Yine Kuran-ı Kerim bu konuyla ilgili şöyle der: "Biz hiç kimseye kaldıramayacağımızdan daha fazla yük yüklemeyiz" ve "Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır". Yeter ki onu anlayacak cehdi gösterelim. Böylece aynı tipte olaylar tekrar tekrar başımıza gelmez. Sonuç olarak dünya tatbikatının bu son döneminde bize en büyük yardım yaşamakta olduğumuz olaylarla verilmektedir; yeter ki olayla olay olup içinde kaybolmayalım ve anı fark edelim. □

Ana Tanrıça'nın Çağrısı

Cüneyt Gültakın

Derin Bir İnanç Sistemi

ANADOLU birçok kültürü kucaklamış, ama dönüştürerek kendi uygarlığına katmasını her zaman bilmiştir. Günümüzden 9000 yıl geriye gittiğimizde Anadolu uygarlığının özü olan “ana tanrıça” inancını görüyoruz. Bu inanç özü, yeryüzünün ve evrenin “yaşam veren anne” olarak görüldüğü, yaratıcı kutsal gücü taşıyordu. Yeryüzünde ataerkil dönemin başlamasına, ataerkil ve savaşçı kavimlerin istilasına karşın bu inanç yüzyıllarca direndi, yok olur gibi yaptı ama dinsel akımlarda ve günlük yaşam kültürünün içine karışarak başka bir süreçten geçip varlığını her zaman korudu.

Gizli, gizemli bir Anadolu ideolojisi yaratan ana tanrıça inanç sistemleri; soyun kadına dayandığı, toplum yaşamında kadının geride kalmadığı, eşitliğe, paylaşımcılığa önem verildiği, barışçıl bir toplum düzeni amaçlandığı bir örnek oldu. Yapılan kazılarda silaha rastlanmaması bu düşünce biçiminin barışçılığını kanıtladı.

Anadolu'ya M.Ö. 6000'den başlayarak gelmeye başlayan Hititler, Lidyalılar, Frigler, Yunan ve Romalılar ana tanrıça inancını tanımadan, ana tanrıçanın önünde eğilmeden bu topraklar üzerinde egemenlik kuramadılar. Aynı durum Roma'dan sonra Osmanlı için de geçerli oldu, ana tanrıça tapınaklarında

filizlenen tasavvuf akımlarına saygı gösteren yöneticiler yeni devletlerini hızla büyüttüler. Osmanlı bu öze ihanet ettiği zaman, gerileme dönemi de başlamış oldu. Bu dönem sanıldığı gibi 17. yüzyılda 1699 Karlofça ile değil, 14. yüzyılda Anadolu geleneğine aykırı toprak düzeninin getirildiği döneme rastlar. Anadolu'nun tepkisi Şeyh Bedrettin ile verilecektir.

Anadolu insanının yönetsel olarak güçsüz olduğu, başarısızlığı yaşadığı dönemlere baktığımızda köklerinden kopuk, yabancı toprakların inançlarını benimseyen yönetimlerin işbaşında olduğunu görürüz. Cumhuriyetin ilk yıllarında atılımlar bu kaderi değiştirme açısından etkili olmuştu. Ama cumhuriyet değerlerinden uzaklaştıkça yine gerileme içine girdik. Azra Erhat, *Mavi Anadolu* kitabında şunları yazıyor:

Bir Batılı aydın, Troya, Efes veya Bergama'yı gezince çocukluğunda duyduğu efsaneleri, okuduğu kitapları, müzelerde gördüğü sanat eserlerini hatırlar. Bizim müzelerimiz ilk çağın en seçkin sanat eserleri ile dolup taşar ama biz bu eserleri konuşturmak yolunu bulamamışız daha.

Azra Erhat'ın ünlü yapıtı Mitoloji Sözlüğü'nde ana tanrıça, mitolojik bir kimlik olarak, Kibele adıyla anlatılır. Tanrıça, Attis adlı bir delikanlıya tutkundur, onu Pessinus kralının (kimi kaynaklarda kral Midas'ın) kızıyla evlenmek üzereyken düğün yerinde birden karşısına dikilerek çıldırır ve kendi kendini hadım etmesini sağlar. Attis kendi kestiği hayalarından akan kanla toprağı sular, bitkilerin fişkirmasına yol açar ve bir çam ağacına dönüşür.

Anadolu'da Ana Tanrıça, Demeter olarak da adlandırılır. (De-meter:

Toprak Ana) Kronos'la Rhea'nın kızıdır. Ekinleri ve özellikle buğdayı simgeler. Mevsimlerin döngüsüyle ilişkilidir. Homeros destanlarında Güzel Örgülü Demeter, Güzel Saçlı Kraliçe olarak anılır. Kızı Persephone bir gün oyun arkadaşlarıyla birlikte çayırdaki çiçek toplarken birden yer yarılar, tanrı Hades arabasıyla dışarı çıkarak kızı yakaladığı gibi kaçıp gider. Ümitsizlikten ne yapacağını bilmeyen Demeter, kızını araya araya bütün dünyada dolaşmadık yer bırakmaz. Sonunda her şeyi gören Güneş Tanrısı Helios, Persephone'nin yerini söyler. Demeter Olimpos'tan kaçarak ıssız bir yere çekilir. Onun küsmesiyle toprağın bereketi kalmaz, insanlar kıtlık tehlikesine uğrarlar. Persephone,

DEMETER

kendisine Hades tarafından verilen nar meyvesini yemiş olduğu için sevgiyle yeraltına bağlanmış olur. Tanrıların babası Zeus, sonunda yılın çiçek açma ve meyve zamanını annesi Demeter'in, geri kalan kışı da kocası Hades'in yanında geçirmesini kararlaştırır, böylelikle toprak yeniden canlanır.

Benzer bir hikaye de Hititlerde Telepinu mitosunu olarak karşımıza çıkar. Burada Telepinu, bereketin sembolüdür. Tanrı Telepinu kızgın bir şekilde şehri terk eder. Şehirde uzaklaşır ve Anadolu bozkırında kaybolur. Yorgunluktan bitkin bir şekilde yatar ve uyur. Tanrının güçsüzlüğünde tüm ülkeyi sis kaplar, kuraklık ve açlık olur. Ocakta kütükler söner, koyun kuzusuna, inek buzağısına bakmaz. Tanrılar ise tapınakta suskundur. Bütün canlılar açlıktan ve kuraklıktan kırılmaktadır. Tanrılar kaygılanır ve Telepinu'yu aramaya koyulurlar. Telepinu'nun şehre getirilmesi ve iyileştirilmesiyle açlık ve kuraklık biter, bütün ülke normale döner. Kaybolan tanrının geri dönüşü de Hititlerde bayram olarak kutlanırdı.

Ana tanrıçayla ilgili toplumlar ve mitolojik adlandırmaların zaman dizimini aşağıdaki gibi gösterebiliriz:

Dünya toplumlarının belleklerinde yer edinen Ana Tanrıçayla ilgili bu ikili sembolizmin içinde ilerlersek: “Ay ve Güneş >Kraliçe ve Kral >Ayna ve Nar >Gümüş ve Altın >Zaman ve Zamansızlık >Madde ve Ruh” ile karşılaşırız.

Luviler'den Frigler'e

LUVİLER, Anadolu'da Ma (Ama, LAnna, Ava, Aya) yani Ana tanrıça adına birçok kent kurdu ve tapınak yaptı. Bu tapınağa “mabeth” adını verdiler, Luvicede “Ma ananın evi” anlamına gelen sözcük bugün de “mabet” olarak sürüyor. Adra, Ana

TARİH	YER	ADLANDIRMA
M.Ö. 7000	Çatalhöyük (Anadolu)	Ana tanrıça heykelcikleri
M.Ö. 6000	Mısır	Ma'at ve Toht
M.Ö. 4000	Sümer (Mezopotamya)	İnanna ve Temmuz
M.Ö. 2500	Luvi (Anadolu)	Ma ve Adra
M.Ö. 2000	Hitit (Anadolu)	Kubaba
M.Ö. 600	Frigya-Likya (Anadolu)	Kibele ve Attis
M.Ö. 500	Tevrat	Anam Melek ve Adra Melek
M.S. 100	Roma (İtalya)	Magna Muter ve Attis
M.S. 400	Kapadokya (Anadolu)	Hagios Mamas
M.S. 1300	Hacıbektaş (Anadolu)	Kutlu Melek ve İdris

tanrıçanın erkeği idi: Eşini, oğlunu ya da kardeşini simgeliyordu.

Anadolu'dan Mısır'a, Mısır'dan Yunanistan'a ve Roma'ya ana tanrıça öyküsünün ana çizgileri belliydi: Erkek ve kadın unsurlar, erkeğin yanlışı (Tevrat'ta cinsiyetin saptırılması ilginçtir), erkeğin kan akıtarak suçluyu cezalandırışı, kanın toprağa akması, erkeğin ağaç olarak doğması, kadının erkek olmadan çocuk doğurması...

Kibele'yi birçok resim ve heykelde çocukla ya da doğum yaparken görürüz. O, kadınların doğumunda yardıma koşar, toprağın ürününü çoğaltmak için çalışır. Aynı zamanda hayvanların da kraliçesidir, onu yaban hayvanlarla resmederler.

Ana Tanrıça'nın Çağrısı

ANA TANRIÇA'nın bu karışık Adönemde yaptığı çağrıyı duymak gerekiyor. İçimizden, sağduyumuzdan gelen bin yılların dişil enerjisi acılı yürekleri sarmak istiyor. Şiddet yarışa giren öfkeli ruh varlıkları daha da çıkmazda kaybolmadan hem de. Zaman zaman tarih içinde kendisini görünür kılıyor Ana Tanrıça; Tıpkı İsa'dan sonra 4. yüzyılda Hristiyan bağnazlarıyla yaşanan tartışmalara o büyük yanıtı veren ünlü matematikçi Hypita'nın sözlerinden fıskırdığı gibi. Ne demişti Hypita:

“Bizi birleştirenler, ayıran şeylerden daha fazla, hepimiz kardeşiz.”

Birçok Hitit ritüelinde Luvicede duaların kullanılması ve Hitit'in, Yunan'ın, Frig'in,

Roma'nın Ana Tanrıçayı önemseyerek benimsemesi boşuna değildi.

Toplumun belleğinde diri duran bir güçtü Ana Tanrıça.

Anadolu'da farklı bir düşünce biçimi olgunlaşmıştı, eşitlikçi, paylaşımcı, barışçıl bir yaşam kurulmuştu. Kullanılan, tüketilen bir doğa anlayışı yerine bereketin kaynağı olarak toprağa, bitkilere, hayvanlara duyulan saygı tüm yaratılmışların birliği bilinciyle geliştirilmişti. Bütüncül bir dünya, evren anlayışı her dönem yeni bir filiz vermişti. Tasavvuf akımının ünlü isimleri Mevlana, Hacı Bektaş, Nasreddin Hoca, Yunus Emre bu kadim Anadolu felsefesinin devamıdır.

Anadolu insanı olarak öz yeteneklerimizin parçalarını arayıp bulurken geçmişin

çekmeceleri içinde bulacağımız ilk yapboz parçası Luviler olacak. Anadolu kendini tanımaya kadim uygarlıklarıyla başlayacak. Kendi özünden koparılmış insanlar olarak yaşamanın bir zaman kaybı olduğunu, hatta ardında karanlık oyunların bulunduğunu anladığımız zaman yeryüzündeki anlamımızı, görevimizi fark etmeye başlayacağız. 1930'lerde Cumhuriyet'in o kadar iş içinde başlattığı anlam arayışı tamamlanmamış işlerden biri olarak duruyor.

Genç nüfusumuzla dinamik bir toplumuz. Üstyapıda yapılan yeniliklerle başarıyı yakalamaya çalışıyoruz; ama altyapıdaki bölünmüşlüğüümüzü önyargılarımızdan fark bile edemiyoruz. Geçmişin askeri başarılarıyla övünmek yerine başarısız dönemlerimizin can alıcı yanlışlarını fark edip derslerimizi alma olgunluğu

göstermemiz gerekecek. Günümüzün sorunu Osmanlı-Cumhuriyet, laik-dinci çatışması ya da etnik sorunların çok ötesinde bir uygarlık seçimidir. Ya Ana Tanrıça ile gelen vicdan ve samimiyetle yaratıcı, bütüncül, anaç bir uygarlık ya da egemenlere hizmeti isteyen, ayrımcı, bencil, yasakçı bir uygarlık... Bu seçim aynı zamanda küresel bir sorundur. Tarih boyunca bu toprakların kaderi yeryüzüyle doğrudan ilişkili olmuştur.

Ancak şu var ki kültürel, zihinsel ve ruhsal parçalanmışlığımızı kendimize ısrarla söylediğimiz süslü yalanları bırakmadıkça tamamlamayacağız. Kendisine yabancılaştırılmış bir Anadolu insanı kendi toprağından, kendi ışığından gücünü almadıkça kendi gerçeğine ulaşamayacak, bir vazife bilinci de olan o yeryüzü katkısını sunamayacaktır. □

Üç Beyin

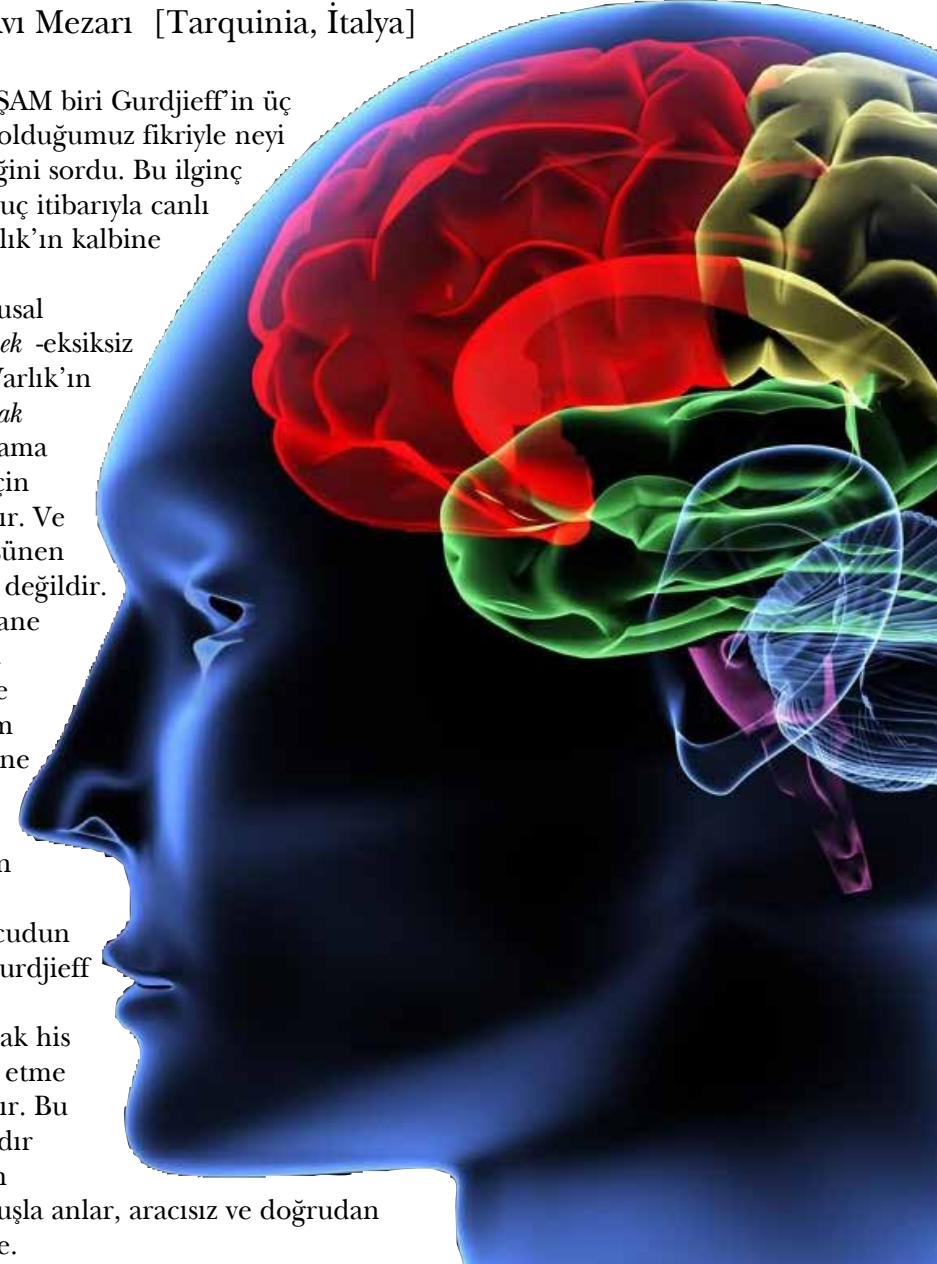
Lee Van Leer

Av ve Balık Avı Mezarı [Tarquinia, İtalya]

DÜN AKŞAM biri Gurdjieff'in üç beyinli olduğumuz fikriyle neyi kastettiğini sordu. Bu ilginç bir soru; ve sonuç itibarıyla canlı olmanın ve Varlık'ın kalbine gidiyor.

Beyinler duyuşal araçlardır. *Bilmek* -eksiksiz kavramak- ve Varlık'ın doğasını *anlamak* -uygun bir bağlama yerleştirmek- için tasarlanmışlardır. Ve bizde böyle düşünen sadece bir tane değildir. Bunlardan üç tane vardır. Her üçü insan psişesinde farklı bir toplam fonksiyonu yerine getirir ve her üçü de işlevsel olmadıkça insan psişesi olmaz.

İlk beyin, vücudun beynidir. Bu, Gurdjieff uygulamasında alışagelmış olarak his yoluyla tezahür etme şeklinde anlaşılır. Bu beyin dokunsaldır ve Varlık'ı fiilen maddesel varoluşla anlar, aracasız ve doğrudan deneyimlemeyle.

O deneyim bağlamında ilişkide olmak üzere tasarlanmıştır. Genel anlamda, enegramda maddeselliği temsil eden *Re* notasına denk gelir. Maddesel varoluşun tezahürünü temsil eden beyindir ve aslında ilk üçlü *142*'nin gelişiminde kutsal onaylayıcı unsur olarak çalışır. Hissedilen, varoluşun ve -vekaleten- Yaradan'ın onaylanmasıdır.

İkinci beyin duyguların beynidir. Bu beyin, insanın hareket ya da güç konumunu merhamet bağlamında

anlar. En azından, yapması gereken şey budur. Merhamet gerek evrenin gerek Varlık'ın yaratılışındaki en temel unsurlardan biridir; ve duygusal olarak algılayan beyin, yalnızca Kutsal Sevgi'nin birçok yönünü tezahür ettirmek için vardır. Hayatta gerçek olan hiçbir şey bu işlev olmaksızın anlaşılabilir, ancak bu, insanlıkta kötü bir şekilde bozulmuştur. İlk üçlemede *Mi* notasını ya da arzuyu temsil eder. Kutsal uzlaştırıcı unsur olarak işlev görür.

Üçüncü beyin -genellikle, vaktimizin çoğunda tüm dikkatimizi verdiğimiz- düşünce merkezinin beynidir. Ana mekanik işlevlerinden biri, Gurdjieff'in biçimlendirici alet olarak adlandırdığı, aslında sadece dönen bir dişli takımındır. Hiç gerçek düşünme yapmaz; sadece bir işlemcidir ve onu yönlendirecek daha yüksek bir algoritma olmaksızın herhangi bir gerçek işlevi yoktur. Kendi kendine bırakılmış olarak -ki bu neredeyse sürekli içinde bulunduğu durumdur-

sadece karşılaştığı her şeyi birbirine karıştıran ve bunları ezerek bizim gerçek besin sanıp sindirdiğimiz karmakarışık bir posaya dönüştüren sonsuz bir safsata akışıdır. Bu beyin doğru formüle etmeye yetkindir, ancak sadece diğer iki beyinle tam ilişkideyse. İlk üçlüde *Fa* notasını yani gücü temsil eder, çünkü Olma gücü bu kısmı kullanarak şuurlu anlama kabiliyetiyle yakından bağlantılıdır. Ve bu, kutsal reddedici olarak işlev görür; basitçe söylemek gerekirse, kendisini Yaradan zanneder.

İnsanda üç beyin birbirinden bağımsız işler, bağlantılı çalışmaları gerektiği halde. Gurdjieff'in adamı "adam", yani *trnak içinde adam* olarak adlandırmasının sebebi, kısmi işleyişin -belli bir beyinin diğerlerini referans almaksızın işlemesine çaba harcamanın- insan olmak anlamına gelmemesidir. Aslında bu kesinlikle *insanlık dışıdır* ve toplumdaki tüm açıkça insanlık dışı olan yani çok değer verdiğimiz aydınlanmış değerlerden hiçbirini içermeyen tüm sonuçları üreten, insanlıktaki kısmi işleyiştir.

Burada şunun hatırlanması önemlidir; bu beyinlerden her biri tüm bir varolma metodudur. Eğer ilişki içinde olmaya çalışırsak yani bu üç beyinden herhangi birinin işlemesine çaba harcarsak, o beyin "içinde" olmayı "deneyemeyiz". İşlevin dışından çaba gösteremeyiz.

Çaba işlevin içinden gelir. □

İnternette zenyogagurdjieff.blogspot.com.tr adresinden çeviren: Can Ertür

Zaman-Kader Bağlantısı

Defne Atalay Özyiğit

DÜNYA üzerinde yaşayan hemen hemen tüm insanlarda ki ortak zaman algısı, “bir olayın veya hayatın içinde olan bir eylemin gerçekleşmesi sırasındaki başlangıç ve sonuç arasında geçen süre”dir. Demek ki insanlık olarak zamanı algılayabilmemiz için birbiriyle ilişki ve temas halinde birtakım unsurlara ihtiyacımız vardır. Bunlar ORTAM-HAREKET VE MEKAN’dır. Şimdi sırasıyla bu kavramları açıklamaya çalışıp, sonrasında bu kavramlar ışığında KADER dediğimiz mekanizmayı inceleyecek ve zaman-kader bağlantısını kurmaya çalışacağım.

ORTAM; beş duyumuz ile algılayabildiğimiz tüm sınırlanmış madde unsurlarından oluşmaktadır. Kısaca ortam her türlü maddedir diyebiliriz.

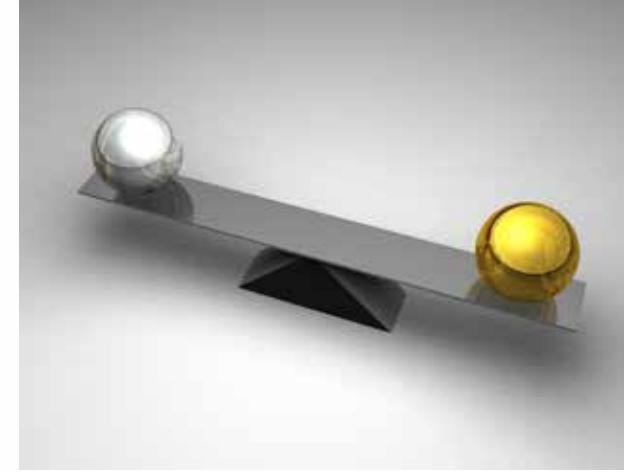
HAREKET; maddenin konumunun belli bir zaman içindeki değişim uzunluğudur. Yani bir noktadan başka bir noktaya ulaşmasıdır. Hareketin iki özelliği vardır: Birinci özelliği hareketin bulunduğu konuma göre belirlenmesidir. Görülüyor ki, hareket ve zaman birbirinden ayrılamayan ve hatta birbirine bağlıdır. Kısaca hareket maddenin bir yerden bir yere giderken başlangıç da ki sabit hareket noktasına göre zaman içinde yer değiştirmesidir.

Burada kafa karıştıran sorun ise; hareketi zaman kavramıyla mı belirleyeceğiz yoksa zaman kavramını çevresindeki hareketlere göre mi belirleyeceğiz. Bu konuda kesin ve bilimsel bir bilgiye ulaşamadığı için biz şimdilik ve fazla ayrıntıya girmeden fizikçilerinde kabul ettiği üzere zamanı dördüncü boyut olarak kabul edeceğiz.

MEKAN; ortam ve hareketin bağlayıcı unsurudur. Maddenin hareketinin gerçekleştiği alandır. Ortam ve hareketin bağlanıp, zaman içinde sonuç doğurması mekanı yaratmaktadır. Bu nedenle aslında mekan biz insanların kaderi olmaktadır.

Dünya üzerinde zamanın akışının görünür olması için MEKAN’a ihtiyaç olduğu açıktır. Mekanda maddenin çeşitli unsurları ve hallerinin sınırlandırılması zorunluluğunun bir sonucudur.

KADER; dünyamıza özgü (veya genel konuşmak gerekirse bir aleme özgü) mekanı oluşturmak ve zaman biçimini kurabilmek için var olan, hazır olan madde ortamını, Zaman’a bağlayan unsurdur. Bu tanımlama ile Kader’in dünyaya bağlanma nedenimizle doğrudan ilgili olduğunu

söyleyebiliriz. Kader içinde bulunduğumuz evrene veya daha da dar kapsamıyla dünyaya bağlanma nedenimizdir ve burada gündelik aklımızla kavrayamayacağımız çok yukarılardan süzülüp gelen tesirlerden oluşmaktadır.

Bütün bu açıklamaların çerçevesinde zaman ve kader kavramlarının birlikte işlediği ve aslında ayrılmaz bir bütün oldukları net bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Gündelik hayata indirgeyecek olursak; bizler evrene yayılma anımızdan ve son olarak bu hayatımızı ele alacak olursak doğduğumuz günden bu yana ve hatta anne karnı ve daha öncesinden beri çeşitli zamanlar içinde hareket eden madde varlıklarız ve hareketlerimizle kaderlerimizi tabiri caizse kendi seçimlerimiz ve varlıksal iradelerimizle

yarattığımız kaderlerimizi yaşıyoruz. Ancak her zaman tamda bu evrene veya dünyaya geliş nedenimize paralel ve uyumlu seçimler yapmayabiliyoruz. Hayatımızda tekrar eden olaylar, çözilemeyen problemler ve acılar, sık sık yarım kalmışlık hisleri ve sair gibi duygular

yaşadığımızda bunlar aslında daha dikkatli olmamız ve bir şeyleri yanlış yaptığımızın ve gerçek kaderimizi yaşamaktan uzaklaştığımızın işaretleri olmaktadır. Tam tersine bir şeyi yaptığımızda kendimizi iyi, tam ve tamamlanmış hissediyorsak, zihnimizde hiçbir soru işareti kalmıyorsa işte tam da bu durumda evrene geliş sebebimize uygun yaşıyoruz ve KADERİMİZİ yaşıyoruz demektir.

Kader aslında bizim gizli öğretmenimiz, gizli yol göstericimizdir. Kader, evrendeki bu öğretmenlik vazifesini zaman unsuru ile birlikte yapmaktadır.

Olaylar karşısında tutumlarımız çok önemlidir. Negatif tutum ve davranışlara meyilliysek gerçek kaderimizin dışına adeta

fırlayarak bizim için hiç de gerekli olmayan ve hatta tehlikeli olan mekanlar-kaderler yaratmaya başlarız. Bu tam bir kaybolmuşluk halidir. En kötüsü de bu aşamadan sonra artık kader değil de kaza yasalarına tabi olacağımızdır. İnsan kendini kısır döngüler ve olumsuzluklar deneyimleri içinde bularak kaybolacak ve en acı kaybolmuşluğu tecrübe edecektir.

Yolu bulmak ve gerçek kaderimizin yolunu ışıkla açmak dileklerimizle... □

2014 Ekiminde Bilyay Akademi Dönüşüm İçin Açıldı... Kayıtlar devam ediyor.

BİLYAY AKADEMİ, BU YIL İÇERİKLERİNİ DAHA ÇOK KENDİNİ BİLME, *İLÂHÎ NİZAM VE KÂİNAT* VE PRATİK UYGULAMALARA DÖNÜŞTÜRDÜ. YILLARIN BİRİKİMİ VE DENEYİMLERİNİ BIRAKMAK, TERK ETMEK, TESLİMİYET ÜZERİNE YOĞUNLAŞIYOR. GÜNDELİK AKLIN, VARLIĞIN RUHSAL ZEKAYA UZANAN KAPILARI KAPATTIĞI ZAMANLARDA, İŞTE BU NOKTADA İÇSES, SESSİZLİK VE DERİNLİĞİN GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE ŞUURDAN AKITILARAK AN İÇİNDE DÖNÜŞÜME YÖNELİK ÇALIŞMALAR ARTIRILDI. EĞİTMENLER DE BU TEMEL STRATEJİ ODAKLI BİLGİ VERME KAPASİTELERİNİN EN SON ULAŞACAKLARI RİSKLERE HAZIRLAR. YOLDA AKMAK, DÖNÜŞÜMÜ BİRLİĞE ÇEVİRMEK İÇİN BİLYAY AKADEMİ YENİ ÖĞRENİM YILINDA GEZEĞENİN SESİYLE, NEFESİYLE, KOKUSUYLA DAHA ÇOK AHENK VE UYUMLA YÜRÜYECEK PROGRAMLARIN AÇILIMLARINDA YOĞUNLAŞIYOR.

ARTIK AYNI TONDA TİTREŞEN YÜKSEK MERKEZLERİN DOLU DOLU ENERJİSİNİ, TESİRİNİ ALABİLEN YETKİN VARLIKLARI BULUŞTURACAĞI YENİ BİR DÖNEME DAHA HAZIRIZ. YOL BİZE DOĞRU. BİZ YOLA DOĞRU YÜRÜYECEĞİZ...

BU YOLCULUĞA SİZ DE BİZİMLE KATILIN. YENİ DÖNEM KAYITLARI İÇİN VAKFİMIZA BAŞVURABİLİRSİNİZ.

Dünyaya Bağlı Ruhlar

Stephen O'Brien

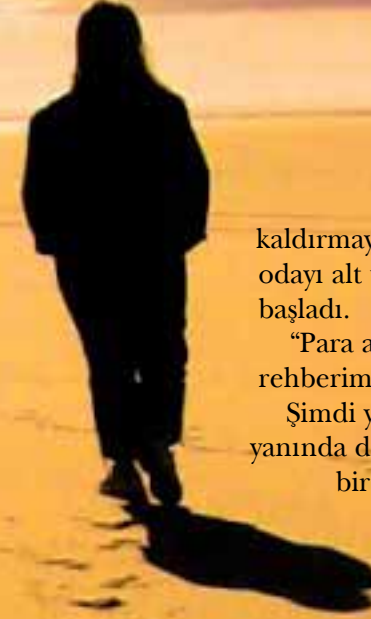
VİZYON görme yeteneğine sahip *Stephen O'Brien* fiziksel bedenini terk eder ve *Ruhlar Alemine doğru yeni bir yeni bir aydınlatıcı yolculuğa çıkar ve orada binlerce yıl önce yeryüzünde Beyaz Baykuş ismiyle bir Amerikan Yerlisi olarak yaşamış olan ruhsal rehberi ve öğretmeni ile karşılaşır. Kitabından yapılan bu küçük alıntıda Stephen dünyaya bağlı bir ruh ile karşılaşır.*

Bir çeşit bakkal dükkanının üstündeki küçük, klostrofobik ve düzensiz bir dairesini fark etmeye başladım. Her şey pisti ve kokuşmuş yemeklerin ve pisliklerinin kokusu iğrençti.

Beyaz Baykuş kolunu uzattı ve içinde büzüşmüş bir biçimde kıvrılmış ve kıvrılmakta olan birinin yattığı kasvetli yatağın kenarını bana usulca işaret etti. Bu, kısa kesilmiş yağlı gri saçları solgun ve ince yüzünü sarmış olan yaşlı bir kadındı. İnce dudakları gerilmiş durumdaydı. Gözleri sarı teninde bir yarık gibi duruyordu. Huzursuz uykusunda inliyordu ve elleri kasılıyordu. Kalbi durmak üzereydi.

Ölmek üzere olduğunu hissediyordum.

Onun son nefes alışını seyrettim ve sonra ruhu ıstıraplı kabuğunu yavaşça terk etti. Bir anda ruhsal ayaklarının üzerinde yükseldi ve kağıtları, nesnelere, hasır örtüleri ve lekelenmiş fincanları

kaldırmaya çalışarak odayı alt üst etmeye başladı.

“Para arıyor,” dedi rehberim.

Şimdi yatağın yanında diz çökmüş bir halde su gibi gözyaşı

döküyordu, çarşafın altındaki “ölü bedeninin” bile farkında değildi. Beyaz Baykuş bana odanın bir köşesinde durmamı sessiz bir biçimde işaret ederek bir adım öne çıktı. Göz açıp kapayınca kadar elini açıp kaldırdı ve tüm bedeni altınimsı beyaz ışığa büründü. Artık görünür haldeydi. Kadın baktı ve Beyaz Baykuş konuşurken korkuyla yere çömeldi: “Kadın, neden ağlıyorsun?” “...Sanıyorum ben öldüm, yoksa bu bir rüya mı?” “Hayır, aslında gelmiş

olduğun ülkeye geri döndün.”

“Fakat hiçbir şey, hiçbir acı hissetmiyorum.”

Kadın aniden ağlayarak ve bağırarak odadan kaçtı.

“Nereye gitti?” diye sordum.

“Seneler önce mücevherlerini ve değerli taşlarını gömmüş olduğu yere gitti. Onları tekrar ele geçirmek istiyor. Bu kadın dünyaya bağlanmış. Maddesel şeylere olan tutkusu onu bu alana bağlıyor. Bu arzularından vazgeçinceye kadar ve varlığında daha az almanın ve daha çok vermenin ortaya çıktığı daha iyi bir hayatı arzulayınca kadar gelmeyecek.”

“Hazinesin kalbinin olduğu yerdir,” dedim.

“Tamamen öyle. Benim dünyamda bu ruh gibi açgözlülük ve düşüncelerin kapanına kısılmış milyonlar var ve bunlar dünya gezegenindeki sahip oldukları yerleri ve malları sık sık ziyaret ederler ve tekinsiz alanlar oluştururlar. Bunlar yolları açık olmasına rağmen bu yolda ilerlemek istemezler; hatta pek çoğu geçiş yaptıklarını bile kabul etmezler.”

“Çok iyi anlıyorum...” □

Stephen O'Brien'in web sitesinden çeviren: Burak Erker

ÖYKÜ

Yay ve Ney

Cüneyt Gültakın

Sonbaharın soğukları poyrazla birleşince İstanbul'un tüm yaprakları yerle bir oldu. Yaşlı ağaçların ayakta ölme onurları bir fırtınanın iki kıvrılmasının ucundaydı. Sokaklarda ne kedi ne köpek kalmış, sanki hepsi göçmen kuşların ardına takılıp güneye gitmişti.

Postane sokağındaki ufak dükkanlardan birinde mangal başında ince parmaklarını ısıtan çırak, ustası dönmeden önündeki saatin tamirini bitirmek istiyordu. Kadife kumaşın üzerindeki parçalara bakıyor, sorunu yaratan parçanın hangisi olduğunu düşünüyordu. Ustasının dervişlikte ileri olmasından mı yoksa sözünün etkisinden mi bilinmez onun hala dükkanda olduğunu hissediyordu. Ustasının dükkandan çıkmadan önce söylediği söz daha kulaklarında çınlayıp duruyordu: "Bu marka saatlerin hep aynı parçası bozuluyor, bakalım ben dönünceye kadar onu bulabilecek misin?"

Çırak gözünü yaydan alamıyor, sorunun kaynağını bulduğunu düşünüyordu. Geçen hafta gelen paşa saatinin de markası aynıydı ve yayı değiştirilmişti. Evet yeni bir yay takmalıydı kurma kulağının ucuna.

Gözünü yaydan çekince karşısında, deri kılıfıyla küçük kancasında asılı duran neyi gördü. Geçen günkü başarısız denemesi geldi aklına. O gün ustasından izin alıp

neye üflemiş, ama bir türlü ses çıkartamamıştı.

Dayanamadı, yerinden kalkıp neyi aldı, özenle kılıfını çıkardı. Bir kez daha denemek istiyordu. Neye üfledi, ama sonuç yine aynı oldu. Kendisine çok kızılıyordu işe başlayalı iki hafta olmuş, şimdiye kadar ne bir saat tamir edebilmiş ne de neyden ses çıkarabilmişti.

Tezgahta duran saat parçalarını fark edince neyi kılıfına sokup yerine astı. Dükkanın emektarı guguklu saat on dakika sonra ötecek ve ardından ustası dükkana girecekti. Çekmeceyi yay kutusunu buldu, benzer bir yay aramaya koyuldu. Yayların içinden en uygununa rastlaması kısa sürdü. Yayı hemen kurma kolunun uzantısına yerleştirip yerine oturttu.

Tam bu sırada kapı hızlıca açıldı ve dükkandan içeri davetsiz bir rüzgar kendi şenliğiyle giriverdi. Havada uçuşan kahve ve kızıl yapraklar Padişahın önünde eğilen elçiler gibi bir aşağıya bir yukarıya çıkıp uzun bir inişle yere serildi.

Çırak tam sıkışmamış olan kapıyı zorlayıp içeri dalan rüzgarı ve yapraklarını izledi. «Bir bu eksikti!» diyerek yerinden

kalktı. İki büyük adımda kapıyı kapattı. Aklı saati kurup sonucu öğrenmekte olduğundan yaprakların üstüne basıp saati kurmaya başladı. Sonuç yine aynıydı saat çalışmıyordu. Saati yine sökmeye başladı.

Ustası içeri girdiğinde önce tezgahta parçalarla uğraşan çırağını, sonra da yerdeki yaprakları ve eğik biçimde duvarda asılı duran neyi gördü. Çırak ustasını fark edince yerinde doğruldu. "Yaprakları süpürecektim..."

Müşterilerinin ayakkabılarına

yapışan yaprakları iyi bilen usta gülümsedi. "Birisi mi geldi oğlum?"

"Kimse gelmedi ustam, kuvvetli bir rüzgar kapıyı açtı az önce."

"Peki saat tamam mı?"

"Yayını değiştirdim iki kez, ama bir türlü çalışmadı."

Ustası babacan tavrı ve her zamanki gülümsemesiyle devam etti: "Peki, neyden ses çıkarabildin mi?"

Çırak şaşırıp, korktuğu başına gelmişti. «Her şeyi biliyorsun ustam.»

"Çalamadığımı da biliyorum elbette. Ama her şey besbelli orta be oğlum!"

"Nasıl yani?"

"İçeri girdiğimde yüzün

asıktı ve neye baktığımda eğri asılmıştı. Olanı hissetmek zor değil."

Bir süre sessizlik oldu. Çırak yüzünü eğdi, ustasının onu işten çıkaracağını düşünüyordu. Rüzgar tekrar kapıyı zorladı, ama bu kez açamadı.

Ustası çırağın omzuna dokundu. "Üzülme sakın, seni işten atacağımı asla aklımdan geçirme. Şimdi geç bakalım tezgaha."

Çırak ustasının sözünü hemen dinledi dolu gözlerini ovuşturup parçaların başına geçti. Çalışmayan saati eline aldı.

"Oğlum, bak o yay yerine tam olarak oturmuş mu?"

"Sıkıca duruyor, ama..."

"O yayı yerinden çıkarıp tekrar

takacağız, ama cımbız senin elinde olacak. Elin yayda gözün neyde olmasın. Önce derin bir nefes al bakayım. Gönder içindekileri gitsin eşek cennetine!»

Çıracı ustasının sözü biter bitmez cımbızın ucuyla yayı kavradı, yerinden çıkarttı. Ustası yayı parmağının ucuyla

yokladı. «Tamam, tekrar kullanabiliriz. Şimdi şu yayı al ve yuvasına yavaşça yaklaştır, biraz oynat ve yayın yerine otururken çıkardığı o çok zor duyulan sesi duymaya çalış.»

Çıracı dilini dudaklarının yanından çıkarıp yayı yuvasına soktu ve yerleşmesi sırasında çıkaracağı o belli

belirsiz sesi hissetmeye çalıştı. Sesi algılayınca yüzü güldü. «Tamam usta.»

Ustası yayın yerine oturmasını bir metreden hissetmişti. «Şimdi kur bakalım saati.»

Çıracı saati heyecanla kurdu. Parmakları kulaktan ayrılır ayrılmaz saat çalışmaya başladı. «Çalışıyor ustam. Hem de ben yaptım.»

«Aferin oğlum bu ilk tamirin. Başka şeyleri de tamir etmiş misin bakalım.»

«Anlamadım ustam.»

«Şu neyi getir, bir deneme yapalım.»

Çıracı çok mutluydu.

Ustasının elini öptü. Neyi kancasından çekip aldı, kılıfı dikkatlice sıyırdı. Hazırdı.

«Haydi yavrum, derin bir nefes al ve üfle.»

Çıracı gözlerini kapadı, derin bir nefes aldıktan sonra neye üfledi. Neyin yanık sesi dükkanı doldurdu. □

DUYURU

Sevgili Ruh ve Madde Dergisi Okuyucuları,

Uzun yıllardır Ruh ve Madde Yayınları tarafından yayınlanarak beğenimize sunulan dergimiz, Aralık 2014 itibari ile Bilyay Yayıncılık tarafından yayınlanmaya başlamış olup, bundan sonraki abonelik işlemlerinizi ilgili tüm işlemler Bilyay Yayıncılık tarafından yürütülecektir.

Bu tarih itibari ile gerek yeni abonelik, gerekse abonelik yenileme ödemelerinizi aşağıda ayrıntıları bulunan banka hesabına yapmanız gerekmektedir. Bilgilerinize sunarız,

Saygılarımızla,

BİLYAY YAYINCILIK EĞİTİM VE SAĞLIK HİZMETLERİ LTD.ŞTİ.

GARANTİ BANKASI

GALATASARAY ŞUBESİ

HESAP NO: 68 / 6295165

İBAN: TR61 0006 2000 0680 0006 2951 65

BİLYAY YAYINCILIK EĞİTİM VE SAĞLIK HİZMETLERİ LTD.ŞTİ.

ADRES: K. Mustafa Çelebi Mah. Hasnun Galip Sokak

Pembe Çıkmazı No:4/6 Beyoğlu- İSTANBUL

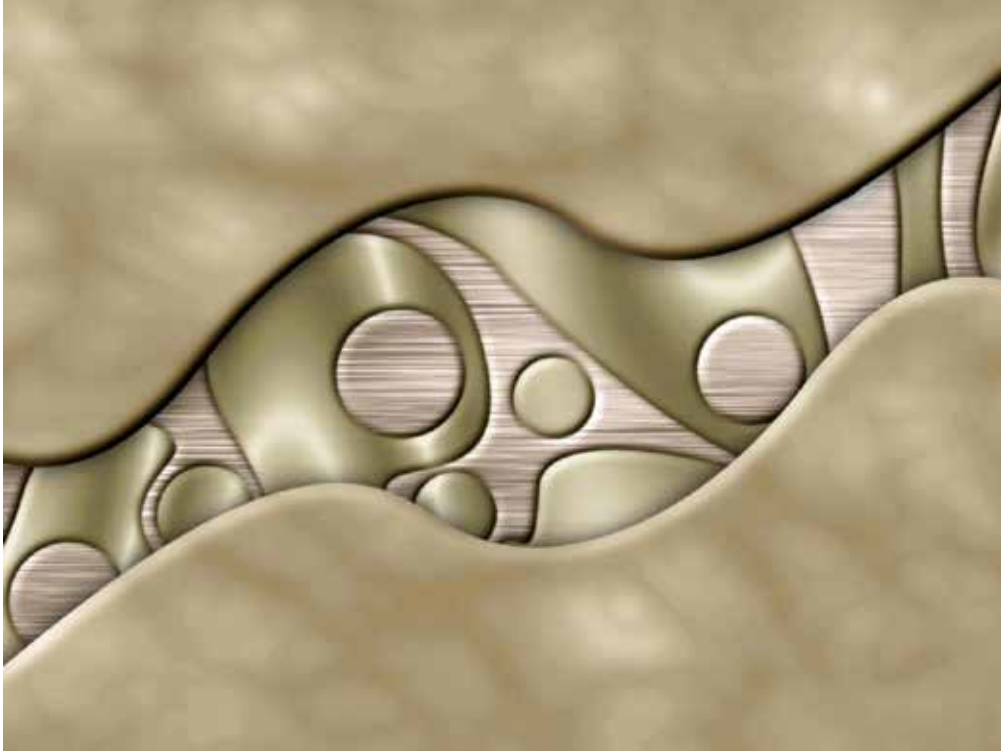
TEL: 0212 243 18 14

FAX: 0212 252 07 18

Metafizik

A. Cemal Gürsoy

3. Bölüm

Bütün bu kavramların, metafizik düşünme sürecinde filozofların kendi metafizik tasarımları uyarınca değişik çözümlemelere dayak olarak temellendirildikleri görülmektedir. Dolayısıyla varlığın beklentilerinden ne anlaşılması gerektiği sorusuna verilen yanıt, çoğu durumda metafizikten ne anlaşılması gerektiği sorusuna da açıklık getirmektedir. Sözgelimi zaman ile uzamın varlığın en tümel bağlanımları olarak varsayıldığı bir metafizik çerçeve, zaman ile uzamın hiçbir biçimde varlığın belirlenimi olamayacağını düşünülüp bir metafizik çerçeveden açıkça son derece farklı metafizik öncüller üzerine kurulmuştur. Metafiziğin en tümel kavramlarının neler olduğu, bunlardan tam anlamıyla nelerin anlaşılması gerektiği çoğunluk genel metafizik başlığı altında ele alınmakla birlikte, kimilerin bu konuların özgül metafizikte de incelendikleri görülmektedir.

(v) Metafizik ilk ilkelerin bilimidir. Metafiziğin bu tanımı da yine ilk olarak Aristoteles tarafından verilmiş olmakla birlikte pek çok metafizikçi arasında da yaygın bir biçimde benimsendiği görülmektedir. Aristoteles, tek tek bütün bilimlerin şeylerin ilkeleri ile nedenlerini araştırdığını buna karşı metafiziğin ise bütün ilkelerin gerisindeki ilk ilkeleri, bütün nedenlerin kaynağındaki ana nedenleri araştırdığını düşünmektedir. Buna göre, neden ile ilke kavramlarını olduğu denli, “maddesel neden”, “biçimsel neden”, “etkin neden”, “sonul neden” gibi değişik türden nedenler üzerine düşünmek de metafiziğin en önemli ödevleri arasındadır. Öte yandan, bilginin metafizik düzeyine geçildiğindeyse, değişmez bilgi ilkelerinin bilgisini araştırmak, ortaya atılan “özdeşlik” ile “çelişmezlik” gibi kimi ilkelerin geçerliliklerini soruşturmak en başta gelen konular arasındadır. Bütün bu metafizik tanımları ilkece Aristoteles felsefesinin ürünleri olmakla birlikte, Descartes ile başlayan modern felsefede pek çok konuda olduğu gibi metafizik araştırmanın da köklü bir değişim geçirmesi söz konusudur. Nitekim Aristotelesçi metafizik tasarımında, en son anlamda gerçekliğin bilimi olarak metafiziğin gerçekliğin deneyime sunulduğu biçimiyle mi yoksa deneyden bağımsız olduğu biçimiyle mi araştırılacağı gibi bir sorunun varlığından söz edilemez.

Orta Çağ skolastik felsefesinde çeşitli biçimlerde, “ana mantık” ya da “eleştirel mantık” ile günümüzde bilgikuramına karşılık gelen “uygulamalı mantık” ayrımı bağlamında ilk kez dillendirilmiş

olmakla birlikte, bu soru daha çok modern metafizik anlayışında çok temel bir sorun konumuna gelmiştir. Ne var ki XX. yüzyıla girilmesiyle birlikte, özellikle çözümleyici felsefe çevrelerinde, söz konusu bilgikuramsal sorun büyük bir yanlış anlamayla metafiziğe yüklenir olmuş; bu durum da felsefenin iki ana dalının, metafizik ile bilgikuramının birbirine karıştırılması gibi, felsefi araştırmanın güvenilirliği bakımından son derece sakıncalı bir sonuç doğurmuştur.

“Eski Çağ Yunan Metafiziği” ile “Skolastik Metafizik” başta olmak üzere klasik metafiziğe karşı en çok yöneltilen eleştirilerden birisi, izlediği yöntemin bütünüyle us dışı ya da bilim dışı bir nitelik sergiliyor olmasıdır. Metafizik doğası gereği *a priori* yani önsel bilginin yolundan yürüdüğünden, genellikle doğanın araştırılmasında etkinlikle kullanılan *a posteriori* yani deneysel yöntemi kendi soruşturmalarında kullanmaktan özenle kaçınmaktadır. Nitekim bu bağlamda metafiziğe yöneltilen eleştirilerin en önemlilerinden biri Bacon tarafından ünlü “örümcekler ile arılar eğrilemesi”yle dile getirilmiştir. Bacon’a göre, aynı örümceğin kendi gövdesinden ağını örmesi gibi metafizikçi de metafizik yapısının çevresindeki dünyadan hiçbir veri toplamaksızın, doğadaki hiçbir kaynağa başvurmadan salt kendi zihninin içeriklerinden oluşturmakta, kendi zihnindekileri kılı kırk yaran bir özenle işleyerek metafizik ilkeleri duruna getirmektedir; üstelik çiçeklerden topladığı özleri kendi vücudunda işleyip bala dönüştüren arılar gibi çiçeklere yani dış dünyaya da başvuruyor değildir.

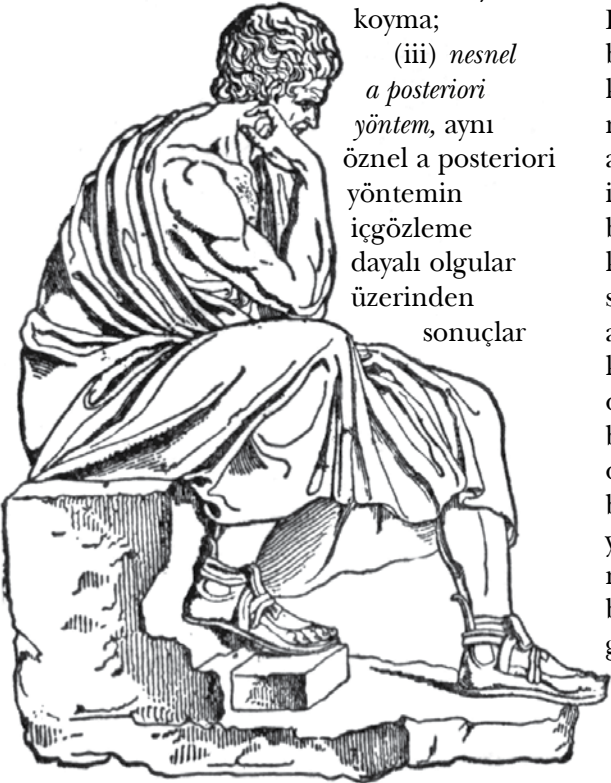
Yeni Çağ bilim anlayışının genel metafizik eleştirisini oldukça iyi yansıtıyor olmakla birlikte, Bacon'ın eğretilmesi metafiziğe ilişkin çok önemli bir yanlış anlama üstüne kuruludur. Bacon'ın eleştirisi metafiziğin salt tek bir yöntemle gerçekleştirilen bir bilme etkinliği olduğunu varsayar; oysa ki metafiziğin değişik bağlamlarda kullandığı üç ayrı düşünme yöntemi bulunduğu altı özellikle çizilmektedir:

(i) *a priori* yöntem, birtakım kendinden açık koyutlardan, ilk savlardan, kanıtsavlardan ya da doğru tanımlardan tümdengelim yoluyla bu varsayımlarda içerimlenen sonuçları çıkarımla ortaya koyma;

(ii) öznel a posteriori yöntem, birtakım bilinç görüngülerini inceleyerek deneysel yolla, yani tümevarımla bu görüngülere dayalı sonuçlar ortaya

koyma;

(iii) *nesnel a posteriori* yöntem, aynı öznel a posteriori yöntemin içgözleme dayalı olgular üzerinden sonuçlar

ortaya koyması gibi deneysel olguların kendileri üzerinden sonuçlar ortaya koyma.

Bu yöntemlerden ikincisi, düşünme süreçlerimize yoğunlaşarak bütün felsefeyi “Düşünüyorum, demek ki varım” önermesi uyarınca sağlam temeller üstüne oturtmayı amaçlayan Descartes ile izleyicilerince etkinlikle kullanılmıştır. Söz konusu yöntem, ruhbilimsel temelleri güvensiz bularak metafiziği “koşulsuz buyruk” uyarınca, yani “Yapmak zorundayım, demek ki özgürüm” önermesiyle bütünüyle ahlaksal temeller üstüne oturtmaya çalışan Kant ile izleyicilerinin de başvurdukları bir yöntemdir. Üçüncü yöntem, Aristotelesçi kavramları, özleri, tözleri, nedenleri bütünüyle yadsıyarak, bunların yerine güç, kütle, ağırlık gibi bütünüyle deneysel kavramları kullanan deneyci felsefecilerce kullanılan bir metafizik yöntemidir. Bu yöntemin uygulayıcıları, her bilimin kendi özel doğasına özgü kavramlarını bir deneysel-eleştirel metafizik dizgesi içinde toplama arayışıyla metafizik yapmaktadırlar, ikinci ile üçüncü yöntemler karşısında, bütünüyle sözcüğün gündelik dildeki kullanımıyla “bilimsel” olmakla suçlanan birinci yöntemin izleyicileri arasında, gerçek felsefe bilgisinin kaynağının dünyada ya da çevremizde olmayıp kesinlikle bizim üstümüzde bulunduğunu düşünen başta Platon olmak üzere klasik filozofların hemen bütünü bulunmaktadır. Nitekim bu yöntemle düşünen filozoflara göre, metafiziğin başlıca amacı tümellerin bilgisine ulaşmaktır; bu bilgi ise deney gidilerek değil, deneyüstü yüksek bir doğruluk düzeni ile bu düzenin saluk metafizik ilkelerinin düşünsel

sezgisine dayanarak elde edilebilir.

Modern Felsefe’de pek çok düşünce okununca yürürlüğe konan, bütün öğeleriyle birlikte klasik metafizik anlayışın çürütülerek yadsınması amacı, hiç kuşkusuz maddecilikten deneyciliğe, Kant’ın eleştirel felsefesinden görüngübilim ile yorumbilgisine, çözümleyici felsefeden postmodernizme dek Descartes sonrası felsefelerin gündemlerinin birinci başlığına karşılık gelmektedir. Bu nedenle klasik metafiziğe yönelik yerleşik bakış açısındaki en küçük bir değişiklik, son derece büyük metafizik farklılıklar üstüne kurulu felsefe anlayışlarının doğmasına yol açmıştır. Bu bağlamda, bir yanda metafiziğin “aşkın bir ay ışığı”ndan öte bir değeri olmadığı savı temelinde metafiziğin bütünüyle boş bir uğraş olduğunu düşünen, bu nedenle de bir an önce bu etkinliğe son verilmesi gerektiğini savunan irili ufaklı pek çok olumsuz görüş sıralanırken, diğer yanda metafiziğin bu haliyle bütünüyle yanlış yolda olduğunu, bu yüzden de bir an önce “ortak görüye yanıştırılması” gerektiği savunusu temelinde metafiziği yeniden yapılandırmaya çalışan bir dizi yenilikçi felsefe izlencesi bulunmaktadır.

“Maddecilik” doğal olarak metafiziğin maddesel olmayan gerçekliğin bilimi olmaya yönelik temel savına şiddetle karşı çıkmaktadır. Madde dışında gerçek anlamda hiçbir şeyin varolmayacağını kabul eden maddecilik için, maddesel olmayan gerçekliğin bilimi gibi bir tasarımın temellendirilmesi hiçbir koşulda söz konusu değildir. Bununla birlikte pek çok felsefecinin gözünde maddecilik açıkça bir gerçeklik

kuramı sunduğundan ötürü bütünüyle yadsıdığı metafizik araştırmaya önemli bir katkıda bulunmaktadır. Öte yanda “deneycilik”de insan deneyiminde kendisini göstermeyen, duyu organlarınca algılanması olanaklı olmayan birtakım gerçeklerin aranişi olarak klasik metafizik tasarımına karşıdır. Bununla birlikte sahip olduğu hem bilgikuramsal hem de varlıkbilgisel son derece önemli felsefe savları, çözümlemeleri ve temellendirmeleri nedeniyle deneyciliğin de klasik metafizikten ayrı olmasına karşı eninde sonunda bir metafizik anlayışı olduğu kuşku götürmez. Yine aynı sorun bağlamında, usçuluk ile deneycilik konuları arasında son derece başarılı bir birleşime giden Kant’ın “eleştirel felsefe”sinde temellendirdiği metafiziğin geleceğine yönelik felsefe izlencesi, hem kendinden sonraki metafizik anlayışların temel yaklaşımlarını belirlemek bakımından

hem de klasik metafiziğe karşı kendinden önce sunulmuş olumlu olumsuz pek çok çözümlenimin felsefe değerlerine açıklık getirmek bakımından açıkça bir kırılma noktasıdır.

Önemli kitaplardan birine *Gelecekte Bilim Olarak Ortaya Çıkabilecek Her Türden Metafiziğe Prolegomena* (1783) başlığını veren Kant, klasik felsefe eleştirisine başlangıç noktası olarak “felsefe bilinemezlik” konumunu almıştır. Buna göre, kendinden şeyin (*Ding an sich*) ilkece

bilinmesinin olanaksız olduğunu ileri süren

Kant, maddesel varlığı bulunmadığı

halde gerçekten var olduğu düşünülen, bundan da önemlisi bu düşünülen varlığın bilinebilir olduğu varsayımıyla yola koyulan bütün metafizik girişimlerin felsefe değerlerini bütün bütün yadsımaktadır. Kant, kurgusal us yoluyla yürütülen bütün metafizik düşüncelerin, deneyimin dışına çıkmaya çalıştıklarından ötürü çuvallamak zorunda olduklarını belirterek, buna gerekçe olarak da bilginin ancak deneyden edinilen duyu verilerinin anlama yetisinin *a priori* kategorilerince işlenmesiyle olanaklı olduğunu göstermektedir. Bir başka deyişle, deney alanı içinde kalmayan her türden bilgi araştırması, ilkece neyin bilinebilir neyin bilinemez olduğu sorusunu temellendiremediği için, kendinde şey alanının hiçbir durumda bilmeye açık olmadığı gibi çok önemli bir felsefe gerçeğinin üstünden adamaktadır.

Kant’a göre, klasik metafiziğin en büyük yanlışı da insan bilgisinin hangi koşullarda olanaklı olduğu sorusunu yeterince araştırmadan tez elden en son gerçeklik diye önüne koyduğu kendinde şey dünyasını soruşturmaya koyulmuş olmasıdır. Metafiziğin hem Kantçı hem de deneyci temellerde olanaksızlığının gösterilerek çürütüldüğü görece yeni anlayışların başındaysa hiç kuşkusuz “mantıkçı olguculuk” gelmektedir. Bütün bilgilerin deneyi açık olgular ile

vine deneye açık olgulararası ilişkiler üzerine olduğunu ileri süren mantıkçı

olguculuk, bu

bilgikuramsal gerçeğe karşı felsefe yapmanın, yani deneyin alanının dışına çıkarak klasik metafiziğin kurgusal düşünme kipiyle bilgiyi araştırmanın saçma bir uğraş olduğunu bildirmektedir.

Metafiziğin saçmalığını en iyi biçimde tanıtladığını düşündükleri Wittgenstein’in *Tractatus Logico-Philosophicus* adlı kitabını kendi konularının adeta felsefe anayasası olarak benimseyen mantıkçı olgucular, Hume’un açıkça metafiziğe öldürücü son darbeyi vurduğu düşünülen ünlü tümcesini de kendi felsefe anlayışlarına temel ilke yapmışlardır: “Deneyimin dışına çıkmak olanaksızdır.”

Açıkça görüldüğü gibi, modern felsefe bağlamında metafiziğin olanaksızlığı gösterilerek çürütülmesi düşüncesi başlı başına bir felsefe sorununa dönüşmüştür. □

BİLYAY VAKFI, MTİA DERNEĞİ VE RUH VE MADDE YAYINLARI FACEBOOK’TA!

Değerli Okurlarımız,

Bugüne kadar BİLYAY Vakfı ve MTİA Derneği olarak, merkezimizdeki konferanslar, Bilyay Akademi seminerleri, diğer özel çalışmalarla sizlere ulaşip Ruh ve Madde Dergisi ve yayınladığımız kitaplar aracılığıyla sizlerle hep iletişim içinde olduk.

Artık günümüz etkili iletişim araçlarından interneti ve sosyal paylaşım sitelerini kullanarak da bize ulaşip duyuru, etkinlik ve taze haberlerimizi takip edebileceksiniz.

Böylece, sizlerle var olan iletişimimizi daha yakın ve sürekli bir hale getirip dilek, öneri ve beklentilerinizi öğrenme şansımız olacak.

Dilerseniz internetteki facebook gruplarımızı

BİLYAY VAKFI ve MTİA DERNEĞİ

<http://www.facebook.com/groups/bilyay/>

THE DIVINE ORDER AND THE UNIVERSE

<https://www.facebook.com/pages/The-Divine-Order-and-the-Universe/290702101086360>

RUH VE MADDE KİTAP KULÜBÜ

<http://www.facebook.com/groups/205985712775099/>
adreslerinden ziyaret edebilir, ÜYE olabilirsiniz.

Bu gruplarda periyodik olarak anketlerimiz, ödüllü sorularımız ve bazı sürprizlerimiz de olacak. Katılımızı bekliyor, ilginize teşekkürler ediyoruz.

Ruh ve Madde
Yayınları

Savaş Alanları ve Kayıp Ruh Parçaları

Marion Boon

2 Bölüm

ANİ ölümlerde ise ruhsal enerji direk bedeni terk edebilir ama beden ölmekte olduğunun farkında değilse farkındalığının bir kısmı beden içinde kalabilir. Çok ani ve çabuk ölümlerde kişi kendi ölümünün farkında olmayabilir, ölüm anını kaçırmış olabilir. Bu nedenle öldüğünü bilmez. Evde, bir ortamda veya bir seansta bir ruhla karşılaştığım zaman “ölü olduğunun farkında mısın?” diye sorarım. Bazıları “hayır” der, bazıları ise “Aa saçmalama, ben yaşıyorum,” der. Aslında çoktan bitmiş olan bir geçmiş hayatın anıları içindedirler.

Danışanlarımdan biri büyükbabası tarafından kurulmuş çok büyük bir şirketin üst düzey yöneticisiydi. Danışım dedi ki, “Çok önemli bir karar almak istediğim zaman büyük babamın ruhu için yanıma bir boş sandalye koyuyorum ve her zaman doğru karar alıyorum çünkü o çok akıllı bir adamdı. Aynı doğru kararı ben alabilir miyim bilmiyorum.” Normalde bu bir problem olmazdı ama büyükbabası da kendi babası da 59 yaşında ölmüştü. Danışım ise 58 yaşındaydı ve 59 yaşında ölmekten korkuyordu. Seansta büyükbabası ile ilgilendik, büyükbabası işle ilgili o kadar çok yoğun çalışıyordu ki ölü olduğunu unutmuştu. Öldükten sonra da işin içinde olmaya ve aynı yoğunlukta çalışmaya devam ediyordu. Bu hikayenin bir

yan etkisi var, aynı şekilde yaptığınız terapinin de güzel bir yan etkisi var. İşe yarıyor. Büyükbabasının ve babasının ruhlarını özgürleştirdik, tamamen huzurlu bir şekilde büyük ruha ve atalarına kavuştular. Danışım da iri yapılı bir adamdı, omuzlarını sallamaya başladı ve dedi ki, “Galiba ben şimdi özgürüm.” Ve ne yaptı dersiniz? Şirketi sattı, bir tekne aldı, bir kız arkadaş edindi ve şimdi hayatın tadını çıkarıyor. Bunu daha önce yapamıyordu çünkü büyükbabası buna izin vermiyordu. Bu sadece bir insan, bir kişinin etkisi. Düşünün ki binlerce ölmüş insanın ve onlar için yas tutan ailelerin oluşturduğu kalabalığın etkisi ne olur?

Geçmişten gelen korkular nedeniyle bazı kişiler bazen aile kurmaya korkuyorlar çünkü onları kaybetme korkuları oluyor. Bazı zamanlarda her şeyi kontrol etmek, bütün kararları almak, her yerde olmak, her şeye yetişmek istiyorlar. “Bütün kararlar baba tarafından alınır” gibi kalıplar oluşuyor ve bu çok yorucu oluyor. Birçok reaksiyon olabilir ama altını çizmek istediğim bir örnek var.

Bir danışımın kulak çınlama rahatsızlığı (tinutus) varmış. Geçmiş hayatında bir siperin içindeymiş ve büyük bir patlamayla siperin dışına fırlatılmış, patlama ve oradaki baskı yüzünden kulakları zarar görmüş. Çapraz ateşin tam ortasına düştüğü için öylesine yatmış ve kimse ona yardım getirememiş. Elbette ki bu çok güzel bir deneyim olmayabilir ama biz danışımıza orada tam olarak ne olduğunu soruyoruz. Danışım, sürekli olarak vız vız diye uçan kurşunları duyuyormuş. Ölmeden önce son duyduğu sesler üstünden geçen kurşunların sesi olmuş ve burada ölmüş. Ölürken son ana kadar çalışan beden fonksiyonlarından biri de duymaktır. Dolayısıyla yakınlarınızda ölen bir insan varsa yanında dedikodu yapmayın çünkü her şeyi duyarlar. Öldükleri zaman bile en son işlevini kaybeden beden fonksiyonu duyma olduğu için, “Artık gidebilirsin, biz her şeyi halledeceğiz, artık gidebilirsin,” diyebilirsiniz.

Genç bir adam motosiklet kazası geçirip yoğun bakıma yatırılmış. Kazadan iki üç sene sonra bana geldi

çünkü kazadan sonra birçok problemi olmuş. Dedi ki, “Ben yataktayım, tamamen bağlanmış durumdayım ve çevremde düşmanı görüyorum, hiçbir şey yapamıyorum ve çok büyük bir acı içindeyim.” Ona çevresindekilerin kim olduğunu sordum çünkü hastanedeki hemşireler ve doktorlar olduğunu düşünmüştüm. Evet, evet onlar ama onlar düşmanlar dedi. Zihni karışmış durumdaydı çünkü geçmiş yaşamla bir karışıklık yaşıyordu. Birinci dünya savaşında yaralanmıştı ve o zamanki halini görüyordu fakat Almanların tarafında vurulmuştu, onların arasında hiçbir şey yapamaz bir şekilde yatarken doğal olarak çevresinde düşman askerleri görüyordu. Bu kazayı geçirdiği zaman da çevresinde yine insanlar gördü ve bu iki görüntüyü karıştırmıştı. Kaza geçirdi, orada öylesine yatıyordu ve gerçekten çevresindekilerin askerler, düşmanlar olduğunu sanıyordu. Buna benzer binlerce başka örnekler de var.

Savaş meydanlarında olan şudur. Ne yazık ki orada çok genç insanlar ölüyor ama ölen askerlerin öldükleri yerde

bütünsel enerjisi kalmıyor, bütünsel enerjiden ayrılmış olan ruh (şuur) parçaları kalıyor. Yani bir asker ölünce ruhsal enerjisinin bir parçası kendi varlığına, ruhunun özüne giderken acı içindeki bir veya birkaç parçası öldüğü yerde kalıyor. Kalan parçalardan biri belki yeni doğmuş olan çocuğuna, bir parçası kaniyle birlikte öldüğü yerdeki toprağa, bir parçası da belki aileden başka bir bireye gidiyor. Bunların ruhları ayrıştığı zaman ruhların en çok yapmak istedikleri şey ailelerine tekrar kavuşmaktır.

Ancak aniden ölmeyip ölümünün farkındaysa yani bilinçli bir ölüm yaşıyorlarsa aileleriyle vedalaşıp direk olarak ruh ışıklarına gidebilirler. Ama ölen askerın bu vakti yoksa vedalaşmak için ailesine gidiyor, mesela çocuğuna gidiyor ve çocuk ağlamaya başlıyor, sadece vedalaşmak için çocuğunu okşamak istiyor ama o sırada çekim gücüyle enerjisinin bir parçası çocuğunda kalıyor. Dolayısıyla bu çocuğun bir ruh bağlantısı (ataç) olmuş oluyor. Fransa’da özellikle savaşın son yıllarında ölmüş babaların çocuklarıyla vedalaştıkları birçok posta kartı vardı. Üzerinde ise şöyle yazıyordu: “Çocuğum bir gün yatağında sana sürpriz yapacağım.” Aslında karttaki babanın kastettiği ataç olmak değildi, “bir gece ben eve geleceğim” demek istemişti ama ölmüş olduğu için bunu ruh olarak yapıyordu. Birçok askerın raporuna göre orda, öldükleri yerde kalmışlardı ama bazı ruhların gelip hareket edip gitmelerine yardım ettiklerini söylediler. Böyle çok askerın öldüğü yerde enerji kümeleri, enerji bulutları oluşur.

Yaşamak için, kendinizi korumak için savaşıyorsanız yüzde yüz bedenın

içinde olmanız gerekiyor çünkü zihniniz başka bir taraftaysa kendinizi koruyamazsınız. Ancak savaştaki asker bir taraftan da ölebileceğini düşünüyor ve bu dolayısıyla bir çatışma yaratıyor. Bir taraftan bedeninizde olanız gerekiyor, bir taraftan da ölebileceğinizi düşünüyorsunuz. Bu nedenle birçok insanın yapamadığına şaşırılmamak lazım. Düşmanınızın gözünün içine bakmak onun enerjisini sizinle birlikte tutar. Çünkü o anda “ya sen, ya ben” durumu vardır ve genellikle de birlikte giderler dolayısıyla da karışmış olan bu enerjilerin daha sonra aynı bedende olduğunu görürsünüz, ama iyi haber şu ki bunu çözebiliyoruz.

Bir ruh olarak bedeni terk edememenin başka sebepleri de vardır. Örneğin, erkek kardeşinize “Sensiz gitmeyeceğim, sana yardım edeceğim” diye söz vermişsinizdir. Bu kültürü her yerde görüyoruz. Ayrıca orduda insanlar sadece beraber savaşmak için eğitilmezler, birbirlerini kollayıp kurtarmayı da öğrenirler. Savaşırken aynı zamanda yanında olan yakın arkadaşını, kumandanını da iyi mi diye kontrol ederler. Bu nedenle asker kodunda şu vardır: Ben sana güvenirim, ben sana yardım edeceğim, ben sana göz kulak olurum. İşte bu nedenle, öldükten sonra birbirlerine yardım etmek için hala bekleme modunda kalabiliyorlar.

Bir bayan danışanım vardı ve geçmiş hayatlarının birinde İngiliz korsanıymış, Almanlar tarafından vurulup denizde ölmüş. Benden önce başka bir terapistte gitmiş, orada takılı kalan ruh parçasıyla çalışıp bütünleşmişler. Fakat erkek olan korsan her seansta tekrar

tekrar geliyormuş. Danışanım dedi ki, “Bittiğini biliyor, ölü olduğunu biliyor ama tekrar geliyor”. O zaman sor bakalım demiş terapisti neden geliyor? Danışanım sorduğunda korsan demiş ki “Komutanım hala denizin dibinde”. Yani komutanına bağlı bir asker olarak komutanını orada bırakıp gidemiyormuş. Ancak okyanusun tabanındaki ruhları da özgürleştirdikten sonra tamamen gitmiş.

Yerlere bağlı yoğun enerjiler taşıyan savaş alanlarından bahsediyoruz. İstanbul da tarihsel bir kent. Bu nedenle yoğun tarihsel enerjiler olması normal. Örneğin kiliselerde, camilerde genellikle kendinizi iyi hissedersiniz çünkü buralarda insanlar asırlardır dua etmiş, kutlamalar ve ritüeller yapmışlardır. Bu nedenle o güzel enerji sizin de iyi hissetmenize neden olur.

Avustralya’nın eski yerlileri Maurilerin fenomen haline gelmiş bir gelenekleri varmış. Kilometrelerce, sürekli olarak, haftalarca yürürlermiş. Ve onlardan bir tanesi tarihsel bir yere geldiklerinde, bir kayaya dokununca onun enerjisini hissedip, binlerce sene ne olduğunun bilgisini almış.

Onların ritüellerinden bir örnek vermek istiyorum. İçlerinden birinin büyükbabası öldüğünde onu bir yere gömüyorlar. Oradaki bir kayaya diyor ki, “Biz büyükbabamı buraya gömdük,

şu ağaçtan iki üç metre ötedeki bu kaya onun yerini bize gösterecek.” Asırlar sonra biri gelip de o kayaya dokununca oradaki bilgiyi, hikayeyi ve enerjiyi olduğu gibi alıyormuş.

Amerikan yerlilerinin de boyunlarında taşıdıkları bir taş hikaye anlatma gelenekleri vardır. Onlar çok iyi hikaye anlatıcısıdır; o taş, hikayeyi sonraki nesillere aktarır diye anlatırlar. Bir taş bir hikaye demektir. Büyükbaba hikaye anlatır, onun oğlu hikaye anlatır, onun oğlu ve tüm nesiller hikaye anlatır ve sonraki nesiller hangi taşı ellerine alırsa o hikayeyi tam olarak bilirler. Bazı yerli topluluklar bu yöntemi hala kullanıyor.

Ancak savaş alanlarında orada ne olduğunun hikayesi planlı olarak anlatılmamış olsa da oradaki yerin, taşın, toprağın aynı bilgiyi, aynı enerjiyi taşıdığını söyleyebiliriz. Eskiden savaş alanı olan bir bölgede yürürken birdenbire içinizden bir saygı hissi gelir; herkes suskunlaşır ve kendi içine döner, gelen saygı hissini sadece hissedersiniz. Psikik insanlar hikayeleri daha detaylı olarak bilebilir ama herkes oradaki

enerjiyi hissedebilir. Örneğin, kuzey Fransa’da çok fazla askerin öldüğü ve askerlerin gömülemeden kaldığı o bölge zamanla bir orman haline gelmiş. Daha sonraki zamanlarda orada pek çok genç adam intihar etmiş. Böyle yerlerin olduğunu bilmek hoşunuza gitmeyebilir ama böylesi yerlerdeki enerjiyi dönüştürebiliriz. Nitekim ben o bölgede yaşayan bir öğrencimle oraya gittim. Orada takılı kalmış ruhları özgürleştirmek için bir atölye çalışması yaptık. Bilmek için bir tarafı ama gerçekte onlara yardım etmek gerekiyor. Orada yaptığımız atölye çalışmasını 2018’e kadar her sene tekrarlayacağız ve dört farklı dilde yapıyoruz. Fransız öğrencim oradaki ruhları özgürleştirmek için çalışıyor. Bazı İngiliz askerlerinin dinlendikleri, saklandıkları mağaralar varmış. Oraya çeşitli şeyler çizmişler. Orada da onların özgürleşmesi için İngilizce ritüel yapıyor.

(Devam Edecek)

Earth Regresyon Uzmanları Birliği üyelerinden Marion Boon’un 24 Nisan 2014 tarihinde Bilyay Vakfında verdiği konferanstan özetleyen: Filiz Çelik

Etkinlikler

BİLYAY VAKFI

• SALI KONFERANSLARI (Saat: 19:30-21:00)

- 06 OCAK Yeni olan her şeyle, yeniden olmak...? A. Cemal GÜRSOY
13 OCAK Kalple Yeniden Bağlanmak..... Zümrüt ERKİN
20 OCAK İçsel Farkındalık ve Dönüşüm Reşat GÜNER
27 OCAK Melâmilikten Günümüze Devrim DEMİRKAN

Yer: Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı No: 4/6 Beyoğlu - İSTANBUL • Tel: (0212) 243 18 14 - 249 34 45 •
Faks: (0212) 252 0718 • e-posta: bilyay@bilyay.org.tr • www.bilyay.org.tr • www.bilyayakademi.net

İZMİR RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ

- 06 OCAK İçsel Farkındalık ve Dönüşüm Reşat GÜNER
13 OCAK Negatif Duygulardan Pozitif Duygulara ... Nusret Sefa YILMAZ
20 OCAK Gölge mi? O da Ne? Sonay SUNUCU
27 OCAK Ezoterizm İle Sırta Erenler? Jale EĞİTİM ÖNDER

Yer : Talatpaşa Cad. No:57 Yedigöller Apt. Kat:4 D:12 Alsancak İZMİR • Tel: (0232) 464 00 17
e-posta irader@irad.org • www.irad.org

ADANA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ

- 03 OCAK Evrenin Mayası Sevgi..... Tümerhan MERAL
17 OCAK Karma ve Kader Birlikteliği..... Bilgehan MERAL

Yer: Ramazanoğlu Cad. Kutlu Apt. K:1 D:2 01130 ADANA • Tel: (0531) 950 26 52
e-posta: adrad@adrad.org • www.adrad.org

NOT: İSTANBUL’DA SALI KONFERANSLARINA VE DİĞER İLLERDEKİ ETKİNLİKLERE GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

Bilyay Yayıncılık/Ruh ve Madde Yayınları

Fiyat Listesi

300 Soruda Deneysel Ruhçuluk:

Alparslan Salt, Özgü Elvan Yılmaz 15 TL

300 Soruda Öüm ve Ötesi:

Alparslan Salt..... 15 TL

Ateş Üstünde Yürüyenler: Joel Andre 5.5 TL

Bagavatgita "Rab'bin Ezgisi" 11 TL

Başka Yaşamlar, Başka Benlikler:

Roger Woolger 23 TL

Çağlar Boyu Uçan Daireler..... 9 TL

Çocukların Unutulan Dili: Lillian Firestone 17 TL

Dinlemenin Zen'i: Rebecca Z. Shafir 19 TL

Dünya Tarihi Şerhleri: Zecharia Sitchin 22 TL

Edgar Cayce: Thomas Sugrue 25 TL

Enki'nin Kayıp Kitabı: Zecharia Sitchin..... 22 TL

Enneadlar: Plotinos..... 16 TL

Eon: Jean E. Charon 11 TL

Fallar: Walter B. Gibson–Litzka R. Gibson 9 TL

Geçmiş Yaşamlarınızı İyileştirmek:

Roger J. Woolger..... 20 TL

Geleceğin Felaketleri: Alparslan Salt..... 7,5 TL

Gerçek Varlık Ruhur: Leon Denis 8 TL

Gurdjieff ve Ouspensky Öğretisi Üstüne

Psikolojik Yorumlar: 1.Cilt, Maurice Nicoll 30 TL

2.Cilt, Maurice Nicoll..... 30 TL

3.Cilt, Maurice Nicoll..... 35 TL

4.Cilt, Maurice Nicoll..... 25 TL

5.Cilt, Maurice Nicoll..... 25 TL

5'li set, Maurice Nicoll 125 TL

Günlük Sofroloji: Jean Yves Pecollo 10 TL

Güzel Hayatı Yaratmak: Beyaz Kartal 6 TL

Herkes İçin Ötelem Rehberi: G.M. Roberts 13 TL

Hinduizm: Swami Nikhilananda 15 TL

Hint Kökenli Dinlerde Karma İnançının

Tenasüh İnançıyla İlişkisi: Dr. A. İ. Yitik 8 TL

İçsel Gerçeklik: Paul Brunton 10 TL

İki Dünya Arasında: F. Wiedemann..... 14 TL

İsa Kesmir'de mi Öldü?: S. Obermeier 8 TL

İsis ve Osiris: Plutark 13,5 TL

Kader Sorunu: Leon Denis..... 13 TL

Kayıp Diyarlar: Zecharia Sitchin..... 18 TL

Kozmik Sempati: David Spangler 17 TL

Kozmik Tohum: Zecharia Sitchin 22 TL

Kriya Yoga Felsefesi ve Uygulaması:

R. Eugene Davis 5,5 TL

Kutsal Tesirler: J. G. Bennett..... 8,5 TL

Küresellik: Cengiz Çevre..... 7 TL

Meta Ansiklopedi: Alparslan Salt-Cem Çobanlı 40 TL

Ne İçin Yaşıyoruz?: J. G. Bennett..... 8 TL

Otopsi Roswell Olayı: Y. Tokatlı..... 9 TL

Öüm Sonrası: Colin Wilson 22 TL

Öteleme Geçerken Gördüklerimiz:

Sir William Barrett 8 TL

Parapsikoloji ve Felsefe: David Ray Griffin..... 9 TL

Psikosentez: Will Parfitt 10,5 TL

Ruhlar Kitabı: Allan Kardec..... 30 TL

Ruhların Kaderi: Michael Newton 24 TL

Ruhsal Alemin Işığ: Silver Birch 10 TL

Ruhsal Alemin Sonsuz İmkanları: A. Pauchard..... 6 TL

Ruhsal Dünyadan Mesajlar 2: Dr. K. Nowotny 11 TL

Ruhsal Dünyadan Mesajlar 3: Dr. K. Nowotny 10 TL

Ruhun Güçleri: Leon Denis 8 TL

Rüyalar: Sevdâ Yücesoy..... 15 TL

Sayıların Gizemi: Rafet Gökhan Ayyüce..... 18 TL

Sevinç ve Güzellik Alemleri•

Kader Bilmecesi: A. Pauchard 7 TL

Şamanik Yolun Çalışma Kitabı: Leo Rutherford 24 TL

Tanrı'nın Eczanesinden Sağlık: Maria Treben..... 20 TL

Tekrardoğuş 2. Cilt 13 TL

Tekrardoğuş 3. Cilt 13 TL

Tekrardoğuşu Keşfetmek: Hans TenDam 28 TL

Türkiye'de 1958 Öncesi Alman Ruhsal Tebliğler:

Derleyen ve Türkçeleştiren Alparslan Salt..... 24 TL

Umut Habercileri: Paola Giovetti 12 TL

Uzay Gemilerinde: George Adamski 9 TL

Ünlü Bir Medyomdan Astrolojik Açıklamalar:

John Willner 22 TL

Yaşayan Zaman: Maurice Nicoll 18 TL

Yeni Çağ Toplumunun İhtiyaçları: J. G. Bennett..... 8 TL

Yeni Çocuklar ve Ölüme Yakın Deneyimler:

P.M.H. Atwater..... 17 TL

Yüce Alemleri Bilmek: Rudolf Steiner..... 13 TL

Zaman Başlarken: Zecharia Sitchin 20 TL

Ruh ve Madde Dergisi (Her ay yayımlanır) 5 TL

(Yurt içi abone: Yıllık)..... 60 TL

(Yurt içi abone: Yıllık Öğrenci) 52 TL

(Yurt dışı abone: Yıllık) 75 Euro

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 19..... 10 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 34..... 12 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 35..... 14 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 37..... 18 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 38..... 20 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 39..... 22 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 40..... 24 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 41..... 26 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 42..... 30 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 43..... 34 TL

Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 44..... 40 TL

Meta Yayınları

Fiyat Listesi

Aslan Halkı: Murry Hope 12 TL

Bir Yaşamınız Daha Olsa:

Robert A. Johnson, Jerry M. Ruhl 15 TL

Çılgın Sarıca: İtzhak Bentov 18 TL

Dikkat: Ruh Esiniz Çıkabilir!: Janet Cunningham,

Michael Ranucci..... 12 TL

Diyet ile Romatizma Tedavisi: J. V. Belle 11 TL

Dünya'ya Mektup: Elia Wise 16 TL

Emmanuel'in Kitabı:

Judith Stanton, Pat Rodegast 18,5 TL

Excido: Aysun Bitir 10 TL

Göksel ve Yersel Işıklar: Wilton Kullmann 10 TL

Hiçlik Denen Yer: Zeynep Zahal Camat 14 TL

İçimizdeki Tanrı: Roger Woolger 25 TL

İçten Dışa Değişim Teknikleri: U. Markham..... 11 TL

İçten Yaşamak: Sri Aurobindo ve Anne 13 TL

Kainatın Masalı: Zeynep Zahal Camat..... 14 TL

Kendinizi Güvende Hissedin: William Bloom..... 13 TL

Kıyamet Kitabı: Zeynep Zahal Camat 10 TL

Masumiyete Dönüş: J. M. Schwartz 16 TL

Mong: Hendrick Vannek..... 10 TL

Psikişik Korunma: Fadime Emir..... 16 TL

SQ: Ruhsal Zekamızla Bağlantı Kurmak:

D. Zohar–Dr. I. Marshall 19 TL

Strese Son!: Alix Kırsta 20 TL

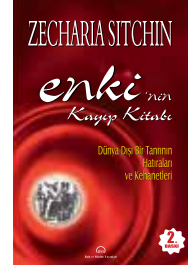
Şamanik Yolculuk: Sandra Ingerman 20 TL

Tui Na Çocuk Masajı: M. Mercati 18,5 TL

Yönlendirilmeli GEVŞEME Uygulaması (CD):

Reşat Güner..... 15 TL

Zararlı Işınlardan Korunma: W. Kullmann 11 TL

Seçtiğiniz kitapları web sitemizden %20 indirimle sipariş edebilirsiniz:

www.ruhvemadde.com

Bedri Ruhselman'ın 54 yıldır beklenen kitabının İngilizce baskısı çıktı

Madde ve ruhtan başlayan yeni dünyanızda

bitmeyen bir bilgi yağmuru...

Gerçek sevgi anlayışı ve sevgiden öze doğru yürüyüş...

Varlıksal özgürlüğün keşfedilmesi... Gezegensel uyanış...

Küresel ısınma, seller, depremler neyi gösteriyor?

Doğa olayları bize ne öğretmek istiyor?

Bugüne kadar şaşmayan doğa olayları için

önceden belirtilen gerçeklerde,

hangi ruhsal hazırlıklar var,

hangi kıyamet kopacak?

1959 Yılında "Önder" adını verdiğimiz Büyük Vazife Plânı'ndan gelen bilgiler, Bedri Ruhselman tarafından düzenlenmiş, o tarihten beri noter, banka kasalarında, muhafaza edilmiş, zamanı geldiği için 54 yıl sonra orijinaline sadık kalınarak yayınlanmıştır.

Metapsişik Tetkikler ve
İlim Araştırmalar Derneği

0 212 243 18 14

www.mtiad1950.org.tr
www.ruhvemadde.com

Ana Dağıtımçılarımız

Kitabı bulabileceğiniz noktalar

Ruh ve Madde Yayınları

DOST KİTAPBEVİ YAYINLARI